

รายงานวิจัยสถาบัน

เรื่อง

แนวทางการพัฒนากิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม
สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

พัชรารรณ บัวอ่วม

งานวิจัยสถาบันฉบับนี้ได้รับทุนอุดหนุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2560

รายงานวิจัยสถาบัน

เรื่อง

แนวทางการพัฒนากิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม
สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

พัชรารรณ บัวอ่วม

งานวิจัยสถาบันฉบับนี้ได้รับทุนอุดหนุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2560

บทคัดย่อ

วิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนากิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีวัตถุประสงค์ ได้แก่ 1) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในปี พ.ศ. 2558 – 2560 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามต่อกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในปี พ.ศ. 2558 – 2560 3) นำเสนอแนวทางการพัฒนากิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม โดยใช้เครื่องมือแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ร่วมกิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ตามโครงการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 25580 - 2560 จำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง 282 คน ผลการวิจัย สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ประเมินผลความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 25580-2560 จำนวน 20 กิจกรรม พบว่าระดับความพึงพอใจลดลง กิจกรรมที่ได้รับความพึงพอใจมากที่สุด คือ กิจกรรมเสริมสร้างทักษะทางปัญญาพัฒนาสู่ความเป็นผู้นำ (ผู้บริหาร/บุคลากร) ประจำปีงบประมาณ 2558 มีค่าเฉลี่ย 4.71 ความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมมากที่สุด คือ กิจกรรมสามารถเผยแพร่ชื่อเสียงของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีค่าเฉลี่ย 4.62

2. ความคิดเห็นต่อการรับรู้กิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม กิจกรรมการเผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรมเคยมีผู้เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด ได้แก่ โครงการศรีสุขนาฏกรรมล้ำน่านาน ครั้งที่ 7 ประจำปีงบประมาณ 2559 คิดเป็นร้อยละ 56.1 ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้มากที่สุดคือ การแปลความจากอาการ กิจกรรมทำให้ท่านมีทัศนคติที่ดีต่อศิลปวัฒนธรรม โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.00$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D. = 0.821) ในระดับที่มาก

3. แนวทางการพัฒนากิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ควรเป็นการพัฒนาที่มีความต่อเนื่องและมีความยั่งยืน โดยเฉพาะพัฒนาด้านการประชาสัมพันธ์ และบุคลากรในหน่วยงานควรมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเผยแพร่สำนักศิลปะและวัฒนธรรม

ข้อเสนอแนะ การจัดกิจกรรมการเผยแพร่สำนักศิลปะและวัฒนธรรม ควรมีการจัดทำความประเมินความพึงพอใจทุกกิจกรรม และควรมีการทำวิจัยในเชิงคุณภาพในการการจัดกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมมากขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

วิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาของ ผศ.ดร.ผ่องลักษณ์ จิตต์การุญ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่แนะนำแนวทางวิชาการ จนวิจัยฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยเป็นอย่างดี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชุมพล เสมอพันธ์ ผู้อำนวยการสำนักศิลปะและวัฒนธรรม คณะผู้บริหาร และบุคลากรสำนักศิลปะและวัฒนธรรม ตลอดจนบุคลากรสายวิชาการและสายสนับสนุน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามทุกท่าน ที่ให้ความกรุณาตอบแบบสอบถาม ตลอดจนให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการทำวิจัย ขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่าน มา ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ กองนโยบายและแผน มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สำหรับทุนอุดหนุนการวิจัย ประจำปี 2560 จนทำให้วิจัยฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์อันใดพึงมีในงานวิจัยครั้งนี้ ขอน้อมนำคุณค่าและประโยชน์อันนั้น กลับมาเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา มารดา บุพการี บูรพาจารย์ และบรรพชนผู้ทรงภูมิปัญญาทุกท่าน

พัชรารวรรณ บัวอ่วม

สารบัญ

		หน้า
บทคัดย่อ		ก
กิตติกรรมประกาศ		ข
สารบัญ		ค
สารบัญตาราง		ง
สารบัญภาพ		จ
บทที่		
1	บทนำ	1
	ความเป็นมาและความสำคัญ	1
	ปัญหาการวิจัย	2
	คำถามที่ใช้ในการวิจัย	2
	วัตถุประสงค์การวิจัย	2
	ขอบเขตการวิจัย	3
	นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	3
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
	หลักการ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง	5
	แนวคิดและทฤษฎีการพัฒนา	5
	แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้	8
	แนวคิดเกี่ยวกับศิลปะ	12
	แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม	14
	แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ	17
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	19
	ข้อมูลสำนักศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม	23
3	วิธีดำเนินการวิจัย	28
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	28
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	30
	การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ	30

	การเก็บรวบรวมข้อมูล	30
	การวิเคราะห์ข้อมูล	31
	การนำเสนอผลการวิจัยเชิงปริมาณ	31
4	ผลการวิจัย	32
	ความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม	32
	ศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรในการเข้าร่วมกิจกรรมเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม	39
	แนวทางการพัฒนากิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม	48
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	51
	สรุปผลการวิจัย	51
	ข้อเสนอแนะ	53
	บรรณานุกรม	54
	ภาคผนวก	57
	แบบประเมินผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย	58
	แบบสอบถามการวิจัย	65
	ประวัติผู้วิจัย	69

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	29
2	33
3	34
4	35
5	37
6	40
7	40
8	41
9	41
10	42
11	43
12	44
13	47
14	47
15	48

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	แสดงระดับค่าเฉลี่ยความพึงพอใจในแต่ละด้านต่อกิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ระยะปีงบประมาณ 2558 – 2560	36
2	ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อกิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ในปีงบประมาณ 2558 ถึง 2560	39

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญ

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เริ่มก่อตั้งเป็นหน่วยงานเพื่อสนับสนุนวิชาการตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พุทธศักราช 2518 ทำหน้าที่ตามแผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และทำนุบำรุงศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม โดยมีชื่อแรกตั้ง คือ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมวิทยาลัยครูพิบูลสงคราม ต่อมาเมื่อวิทยาลัยครูเปลี่ยนเป็น สถาบันราชภัฏ ตามพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ.2538 หน่วยงานจึงได้เปลี่ยนชื่อว่า ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม ปี พ.ศ.2542 สถาบันราชภัฏพิบูลสงครามได้จัดตั้งหน่วยงานตามโครงสร้างใหม่ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมเดิมจึงได้ถูกจัดตั้งเป็น สำนักศิลปวัฒนธรรม ปี พ.ศ. 2548 สถาบันราชภัฏพิบูลสงครามได้รับการยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีโครงสร้างหน่วยงานตามแบบมหาวิทยาลัยที่จัดให้สำนักศิลปะและวัฒนธรรม เป็นหน่วยงานที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ และตำแหน่งผู้อำนวยการเทียบเท่ารองอธิการบดี และ คณบดี สำนักศิลปะและวัฒนธรรมมีพันธกิจหลัก คือ เป็นหน่วยงานที่อนุรักษ์ และทำนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนาและภูมิปัญญาท้องถิ่น ให้คงอยู่อย่างยั่งยืน หน่วยงานสืบสาน พัฒนา ส่งเสริม เผยแพร่ และสนับสนุนการทำนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา และภูมิปัญญา ท้องถิ่น อย่างเป็นระบบ โดยมีพิพิธภัณฑ์เป็นแหล่งการเรียนรู้ เป็นหน่วยงานที่ส่งเสริมสนับสนุนนักศึกษา ตลอดจนครูอาจารย์ หรือบุคคลทั่วไปทั้งในและนอกสถาบัน ให้มีความรู้ความเข้าใจ ในงานด้านศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา และภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจในความเป็นไทย เป็นหน่วยงานที่มีการพัฒนาการให้บริการวิชาการและการเผยแพร่ข้อมูลด้านศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา และภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยใช้แนวทางตามพระราชดำริ หน่วยงานที่ใช้กระบวนการศึกษาวิจัยในการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ และบูรณาการกับองค์ความรู้เดิมที่มีอยู่ โดยใช้แนวทางตามพระราชดำริ หน่วยงานพัฒนาระบบการบริหารจัดการด้านทำนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา และภูมิปัญญาท้องถิ่น ตามหลักธรรมาภิบาล เพื่อพัฒนาองค์การอย่างยั่งยืน และเป็นหน่วยงานสร้างเครือข่ายความร่วมมือในการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา และ ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่อย่างยั่งยืน

สำนักศิลปะและวัฒนธรรมในฐานะเป็นหน่วยงานที่ส่งเสริมด้านศิลปวัฒนธรรม ได้มีการดำเนินโครงการหรือกิจกรรม และบริการวิชาการ ในด้านศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม และประเพณี เพื่อบริการแก่นักศึกษา บุคลากร ในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ตลอดจน นักเรียน นักศึกษา และประชาชนผู้สนใจ ในหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ทั้งในระดับประเทศและต่างประเทศ กิจกรรมด้านการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม

เป็นกิจกรรมที่สำนักศิลปะและวัฒนธรรมให้ความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งในแต่ละปีได้มีการดำเนินกิจกรรมอย่างหลากหลาย ทั้งในด้านการส่งเสริมเผยแพร่ผลงานด้านศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญา ตลอดจนงานที่เกี่ยวข้องกับวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ซึ่งได้มีการดำเนินมาอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตามการดำเนินกิจกรรมได้มีการประเมินโครงการอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตามยังการประเมินโครงการยังไม่ได้รับการศึกษาอย่างเป็นระบบ ขาดการศึกษาในเชิงเปรียบเทียบระหว่างปีเพื่อเป็นข้อมูลสถิติในการดำเนินโครงการในครั้งต่อไป และการประเมินความพึงพอใจของบุคลากรในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ก็ยังมีส่วนร่วมในการกิจกรรมเผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรมยังไม่ทั่วถึง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงความสนใจในการศึกษาว่า ผู้เข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม ระหว่างปี พ.ศ. 2558 – พ.ศ. 2560 มีความความพึงพอใจหรือมีความคิดเห็นอย่างไร ต่อกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรมที่เข้าร่วม ผลที่ได้จากการวิจัยจะเป็นข้อมูลเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาโครงการหรือกิจกรรมของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามต่อไป

2. ปัญหาการวิจัย

กิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ระหว่างปี พ.ศ. 2558 – 2560 ยังไม่มีการรวบรวมและศึกษาเปรียบเทียบอย่างเป็นระบบ ว่าความคิดเห็นและความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมเป็นอย่างไร

3. คำถามที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในปี พ.ศ. 2558 – 2560 อย่างไร

3.2 บุคลากรในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในปี พ.ศ. 2558 – 2560 อย่างไร

3.3 แนวทางการพัฒนากิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามเป็นอย่างไร

4. วัตถุประสงค์การวิจัย

4.1 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในปี พ.ศ. 2558 – 2560

4.2 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามต่อกิจกรรมการเผยแพร่ ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในปี พ.ศ. 2558 – 2560

4.3 นำเสนอแนวทางการพัฒนากิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

5. ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) ด้านเนื้อหา 2) ด้าน ประชากรและ 3) ด้านพื้นที่ มีรายละเอียดดังนี้

5.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา คือ 1) กิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและ วัฒนธรรม 2) กระบวนการรับรู้ ประกอบด้วย อากาสัมผัส การแปลความหมายจากอาการ และความรู้ เดิมหรือประสบการณ์เดิม 3) ปัจจัยด้านบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน หน่วยงาน

5.2 ขอบเขตด้านประชากร คือ บุคลากรในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

5.3 ขอบเขตด้านพื้นที่ คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

6. นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

6.1 การพัฒนา หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุง แก้ไขกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมของ สำนักงานศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามให้ดีขึ้น

6.2 กิจกรรม หมายถึง สิ่งที่สำนักงานศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามกระทำหรือ ดำเนินการเพื่อการอนุรักษ์ ส่งเสริม เผยแพร่ แลกเปลี่ยน พัฒนาด้านศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น

6.3 การเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม หมายถึง กระบวนการถ่ายทอดงานด้านศิลปวัฒนธรรมของสำนัก ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ผู้ผู้เข้าร่วมกิจกรรม

6.4 กิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม หมายถึง การดำเนินงานเพื่อถ่ายทอดงานด้านศิลปวัฒนธรรม ใน รูปแบบต่าง ๆ

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 ได้ทราบผลความพึงพอใจของผู้ร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและ วัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในปี พ.ศ. 2558 – 2560

7.2 ได้ทราบความคิดเห็นของบุคลากรในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามต่อกิจกรรมการเผยแพร่ ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในปี พ.ศ. 2558 – 2560

7.3 ได้ทราบแนวทางการพัฒนากิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามบุคลากร

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนากิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิด ทฤษฎี ผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษา ซึ่งมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. หลักการ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

ในการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ทบทวนและสรุปสาระสำคัญจากการทบทวนเอกสารต่าง ๆ ไว้ดังนี้

- 1.1 แนวคิดและทฤษฎีการพัฒนา
- 1.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้
- 1.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับศิลปะ
- 1.4 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับวัฒนธรรม
- 1.5 แนวคิดเกี่ยวและทฤษฎีกับความพึงพอใจ
- 1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.7 ข้อมูลสำนักศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

1.1 แนวคิดและทฤษฎีการพัฒนา

1.1.1 ความหมายของ พัฒนา

คำว่า การพัฒนา ใช้ในภาษาอังกฤษว่า Development นำมาใช้เป็นคำเฉพาะและใช้ประกอบคำอื่นก็ได้ เช่น การพัฒนาประเทศ การพัฒนาชนบท การพัฒนาเมือง และการพัฒนา ข้าราชการ เป็นต้น การพัฒนาจึงถูกนำไปใช้กันโดยทั่วไปและมีความหมายแตกต่างกันออกไป ดังกล่าวแล้ว เกี่ยวกับความหมายของการพัฒนานั้นได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายความหมายทั้ง ความหมายที่คล้ายคลึงกัน และแตกต่างกัน

ราชบัณฑิตยสถาน (2542, 238) โดยรูปศัพท์การพัฒนา มาจากคำภาษาอังกฤษว่า Development แปลว่า การเปลี่ยนแปลงที่ละเล็กละน้อย โดยผ่านลำดับขั้นตอนต่างๆ ไปสู่ระดับที่สามารถขยายตัวขึ้น เติบโตขึ้นมีการปรับปรุงให้ดีขึ้นและเหมาะสมกว่าเดิมหรืออาจก้าวหน้าไปถึงขั้นที่อุดมสมบูรณ์เป็นที่ น่าพอใจส่วนความหมายจากรูปศัพท์ในภาษาไทยนั้น หมายถึง การทำความเจริญ การเปลี่ยนแปลง สอง ทรัพยากรธรรมชาติเริ่มเสื่อมโทรม ผู้นำ + ผู้ตาม (ประชาชน) ใช้ภูมิปัญญาชาวบ้าน และลองผิดลองถูกกำหนดแนวทางการพัฒนามนุษย์ที่พยายามเอาชนะธรรมชาติ หนึ่ง ทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ อิทธิพลของ

ธรรมชาติ+ ผู้นำกำหนด แนวทางการพัฒนาที่มนุษย์อยู่ภายใต้ อิทธิพลของธรรมชาติ สาม ทรัพยากรธรรมชาติเสื่อมสลายถูกทำลาย และสิ้นสภาพมากขึ้น ผู้นำ + ผู้ตาม (ประชาชน) ใช้การมีส่วนร่วม วิชา ความรู้ข้อมูลข่าวสาร เทคโนโลยีและการแข่งขันกำหนด แนวทางการพัฒนาที่มนุษย์เอาชนะ ธรรมชาติได้ และนำธรรมชาติมาใช้ประโยชน์ ในทางที่เจริญขึ้น การคลี่คลายไปในทางที่ดี ถ้าเป็นกริยา ใช้คำว่า พัฒนา หมายความว่า ทำให้เจริญ คือ ทำให้เติบโตได้ งอกงาม ทำให้งอกงามและมากขึ้น

สนธยา พลศรี (2547,3) การพัฒนา หมายถึง การเปลี่ยนแปลงในตัวระบบการกระทำทำให้ดีขึ้นอันเป็นการ เปลี่ยนแปลงในด้านคุณภาพเพียงด้านเดียว ส่วนความหมายอย่างกว้างนั้น การพัฒนา เป็นกระบวนการของการเปลี่ยนแปลงในตัวระบบการกระทำทั้งด้านคุณภาพ ปริมาณและสิ่งแวดล้อม ให้ดีขึ้นไปพร้อมๆ กัน ไม่ใช่ด้านใดด้านหนึ่งเพียงด้านเดียว

สุทธญาณ โอบอ้อม (2547,12) ให้ความหมายของการพัฒนา หมายถึง การเปลี่ยนแปลงที่มีการกระทำให้เกิดขึ้นหรือมีการวางแผนกำหนดทิศทางไว้ล่วงหน้า โดยการ เปลี่ยนแปลงนี้ต้องเป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น ถ้าเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ไม่ดี ก็ไม่เรียกว่าการพัฒนา ขณะเดียวกัน การพัฒนามิได้หมายถึงการเพิ่มขึ้น ปริมาณสินค้าหรือรายได้ของประชาชนเท่านั้น แต่หมายรวมถึงการเพิ่มความพึงพอใจและ เพิ่มความสุขของประชาชนด้วย

ฮูทเว็ลท์ (Hoogvelt) (อ้างในพิชญ์ สมพงษ์, 2529,18) เชื่อว่า การพัฒนาเป็นกระบวนการหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจภายใต้การแบ่งโลกออกเป็นโลกที่พัฒนาและไม่พัฒนา ซึ่งฮูทเว็ลท์ อธิบายว่า การพัฒนามีอยู่ 3 ฐานะ ได้แก่

1) การพัฒนาในฐานะที่เป็นกระบวนการ ในความหมายนี้ หมายถึงกระบวนการวิวัฒนาการของความเจริญเติบโตและการเปลี่ยนแปลงของสังคมมนุษย์รวมทั้งขององค์กรทางวัฒนธรรมด้วย การพัฒนาในฐานะนี้เกี่ยวกับทฤษฎีวิวัฒนาการทั้งแนวเก่า แนวใหม่ ความแตกต่างทางสังคม การผสมผสานและการปรับตัวด้วยการทำให้ดีขึ้น ตลอดจนถึงขั้นตอนของวิวัฒนาการทางสังคม

2) การพัฒนาในฐานะที่เป็นการปฏิสัมพันธ์ ในฐานะนี้ เป็นการมองการพัฒนาว่าเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงและความเจริญเติบโตของสังคมด้วยการติดต่อสัมพันธ์กับสังคมต่าง ๆ ฮูทเว็ลท์ได้อธิบายถึงการพัฒนาของสังคมที่ด้อยพัฒนาด้วยการติดต่อสัมพันธ์ทางการค้า ระบบพาณิชย์ ระบบอาณานิคม อาณานิคมยุคใหม่ การแปลงสภาพโครงสร้างของสังคมดั้งเดิมด้วยการเป็นสมัยใหม่ภายใต้ลัทธิอาณานิคม การแพร่กระจายทัศนคติ ค่านิยม สถาบันต่าง ๆ ภายใต้ลัทธิอาณานิคม และการขาดตอนของการบวนการวิวัฒนาการ

3) การพัฒนาในฐานะที่เป็นการปฏิบัติการ การพัฒนาในฐานะนี้ถือว่า การพัฒนาจะต้องมีการวางแผนอย่างรอบคอบและตรวจสอบกระบวนการแห่งความเจริญเติบโตและการเปลี่ยนแปลงโดยมีเป้าหมายให้เลือกสำหรับการพัฒนาหลาย ๆ เป้าหมาย รวมทั้งรูปแบบของการพัฒนาเป็นต้น

วิทยากร เชียงกุล (17-18, 2527) กล่าวไว้ว่า การพัฒนาที่แท้จริงควรหมายถึงการทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนมีความสุข ความสะดวกสบาย ความยุติธรรมความเจริญทางศิลปวัฒนธรรม และจิตใจและความสงบสันติ ซึ่งนอกจากจะขึ้นอยู่กับ การได้รับปัจจัยทางวัตถุเพื่อสนองความต้องการของร่างกายแล้ว ประชาชนยังต้องการพัฒนาทางการศึกษาสิ่งแวดล้อมที่ดีการพักผ่อนหย่อนใจ และการพัฒนาทางวัฒนธรรมและจิตใจด้านต่าง ๆ ด้วยความต้องการทั้งหมดนี้บางครั้ง เราเรียกกันว่าเป็นการพัฒนา “คุณภาพ” เพื่อให้เห็นว่าการพัฒนาไม่ได้ขึ้นอยู่กับ การเพิ่มปริมาณ สินค้าหรือการเพิ่มรายได้เท่านั้น หากอยู่ที่การเพิ่มความพอใจความสุขของประชาชนมากกว่า

จากความหมายการพัฒนาที่ยกมาข้างต้นนี้ สรุปได้ว่า การพัฒนา หมายถึง การเปลี่ยนแปลงที่มีการกระทำให้เกิดขึ้นหรือมีการวางแผนกำหนดทิศทางไว้ล่วงหน้า โดยการเปลี่ยนแปลงนี้ต้องเป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น ถ้าเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ไม่ดี ก็ไม่เรียกว่าการพัฒนา ขณะเดียวกัน การพัฒนามิได้หมายถึงการเพิ่มปริมาณสินค้าหรือรายได้ของประชาชนเท่านั้น แต่หมายความรวมถึงการเพิ่มความพึงพอใจและเพิ่มความสุขของประชาชนด้วย

1.1.2 การพัฒนา อาจจัดแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 มีความเห็นว่า การพัฒนาหมายถึง ความเจริญเติบโตอันเป็นการเพิ่มของผลผลิต ซึ่งกระทำโดยระบบสังคม ร่วมกับสิ่งแวดล้อม เช่น การผลิตข้าวเพิ่มขึ้น การสร้างถนน สะพาน เขื่อน หรือ บ้านเรือน ให้ประชาชนได้มีโอกาสใช้สิ่งเหล่านี้มากขึ้น

กลุ่มที่ 2 มีความเห็นว่า การพัฒนา หมายถึงการเปลี่ยนแปลงระบบการกระทำ เช่นการเปลี่ยนแปลงระบบสังคม ระบบการเมือง และระบบบริหาร เป็นต้น

กลุ่มที่ 3 มีความเห็นว่า การพัฒนา หมายถึง การเน้นที่วัตถุประสงค์เป็นหลักถ้าเป็นการบริหารจัดการก็ต้องบริหารจัดการด้วยวัตถุประสงค์ คือ การปฏิบัติงานมุ่งไปที่วัตถุประสงค์นั่นเอง การพัฒนาตามความเห็นของกลุ่มนี้จึงขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ว่า ผู้กำหนดวัตถุประสงค์จะได้ระบุไว้อย่างไร มีอะไรบ้างที่ต้องการ ปัญหาต่อมาก็คือ วัตถุประสงค์ที่กำหนดขึ้นนั้นมีเหตุผลหรือได้รับความเห็นชอบและการสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้องมากน้อยเพียงใด ซึ่งถ้าวัตถุประสงค์ของประเทศ ประชาชนในประเทศนั้น่าจะเป็นผู้มาส่วนรับรู้ สนับสนุน หรือได้รับประโยชน์จากการพัฒนานั้นด้วย อย่างไรก็ตามวัตถุประสงค์ของประเทศกำลังพัฒนา

ทั้งหลายจะมีการกำหนดไว้กว้าง ๆ เช่น เป็นการสร้างความเจริญก้าวหน้าในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เป็นต้น

กลุ่มที่ 4 มีความเห็นว่า การพัฒนา หมายถึงการเปลี่ยนแปลงโดยการวางแผนเพื่อนำไปใช้ในการดำเนินงาน ตามความเห็นของกลุ่มที่เน้นว่าการพัฒนาอยู่ที่การมีแผน และการนำแผนไปดำเนินการเพื่อกำหนดหรือก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตามความมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์นั้น ๆ

กลุ่มที่ 5 มีความเห็นว่า การพัฒนา หมายถึงทั้งในแง่ปริมาณและคุณภาพ โดยคุณลักษณะทั้งสองนี้ไม่ยากแบ่งแยกออกจากกันได้อย่างเด็ดขาด คือ ปริมาณและคุณภาพต้องควบคู่กันไปเสมอในแง่ของปริมาณ ผลของการพัฒนาสามารถมองเห็นได้เป็นวัตถุ จับต้อง วัตถุประสงค์ง่าย เช่น เงินเดือนขึ้น รายได้เพิ่มขึ้น มีถนนหนทาง โรงเรียน มหาวิทยาลัย หรือโรงพยาบาล ส่วนในแง่คุณภาพจับต้องไม่ได้วัตถุได้ยาก เช่น การพัฒนาให้ประชาชนมีความซื่อสัตย์สุจริต รู้จักเสียสละเพื่อส่วนรวม มีความอดทน ขยันหมั่นเพียร รักระเบียบวินัย และความสะอาด เป็นต้น และเป็นความจริงเสมอว่า การพัฒนาส่วนใหญ่จะเน้นในแง่ของปริมาณทั้งสิ้น เพราะสามารถที่จะวัดได้ยิ่งสังคมเจริญมากขึ้นเท่าไร การพัฒนาจำต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านที่รู้เฉพาะเรื่องของสาขาที่สนใจชำนาญ โดยขาดความสนใจในความเป็นมนุษย์ เช่น นักเศรษฐศาสตร์ลัดผลสำเร็จของตน ด้วยการเพิ่มผลผลิต รายได้ประชาชาติ เพื่อการส่งสินค้าออก เพิ่มอุตสาหกรรม และเพิ่มการลงทุน เป็นต้น โดยคำถึงถึง มนุษย์ส่วนน้อย

1.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้

1.2.1 ความหมายเกี่ยวกับการรับรู้

ทิตยัทยา หอมทรัพย์ (2538) การรับรู้ (Perception) มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน (Latin) คือ "Percipere" ซึ่ง Per หมายถึง "ผ่าน" (Through) และ Cipere หมายถึง "การนำ" (To Take) (Chaplin, 1985) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ว่าเป็น การแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจตามความรู้สึกที่เกิดขึ้นในจิตใจของตน

ชญชิตา คำนิพนศก, 2552, 23 การรับรู้เป็นการบวนการที่คนเราจะเข้าใจสิ่งเข้าหนึ่งทีปรากฏกับประสาทสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่งของเรา การรับสัมผัสเป็นเพียงข้อมูลดิบ แต่ข้อสรุปที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลทั้งหมดจากอวัยวะสัมผัสเข้าด้วยกันนั้นเป็นการรับรู้ นอกจากนี้การรับรู้ยังเป็นสิ่งที่กำหนดความต้องการแรงจูงใจ และทัศนคติของผู้รับสารด้วย

กมลวัฒน์ ยะสารวรรณ (2547) การรับรู้ หมายถึง ขบวนการแปลความหมายของสิ่งเร้าที่มากระทบประสาทสัมผัสของเราและแปลความหมายอย่างไร้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในอดีตของแต่ละบุคคล

กันยา สุวรรณแสง (2542 อ้างถึงใน บัณฑิต เผ่าวัฒนา , 2548 หน้า 7) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ คือ กระบวนการที่เกิดภายในตัวของแต่ละบุคคล และการรับรู้เกิดขึ้นกับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว โดยการสัมผัส การเห็น การได้ยิน การรู้สึก การได้กลิ่น การสัมผัส ซึ่งสิ่งเร้าเหล่านี้จะผ่านทางประสาทสัมผัส แล้วแปลออกมาโดยการอาศัยประสบการณ์เดิม

ณัฐศรุต นนทธี (2544 อ้างใน เปรมมิภา ปลาสุวรรณ, 2549, 8) กล่าวว่า ความหมายของการรับรู้ หมายถึง การแสดงออกถึงความรู้ ความซึ่งเกิดขึ้นจากการตีความ การสัมผัสระหว่างอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายกับสิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นสิ่งเร้า โดยมีการใช้ประสบการณ์เดิมช่วยในการให้ความหมายแห่งการสัมผัสนั้น ๆ

ณัฐวุฒิ สง่างาม (2554) ให้ความหมายของการรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่ผู้บริโภคเลือกที่จะรับรู้ สรุปการรับรู้ ตีความหมายจากการรับรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่จะสัมผัส เพื่อที่จะสร้างภาพในสมองให้เป็นภาพที่มีความหมายและมีความกลมกลืน

ปิยะนันท์ บุญชะโยไทย (2556,13) การรับรู้คือการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด ความรู้ ความเข้าใจเรื่องต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นในจิตใจของแต่ละคน โดยผ่านกระบวนการตีความหรือแปลความหมายของข้อมูลสิ่งเร้าจากอวัยวะรับความรู้สึกแล้วจึงแสดงออกถึงความรู้ ความเข้าใจจากการตีความนั้นอันจะนำไปสู่การตอบสนองต่อไป

Chaplin (1985) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ว่าเป็นกระบวนการภายในของบุคคลที่สามารถตระหนักได้เป็นการรับความรู้สึกและให้ความหมายโดยประมวลเข้ากับเหตุการณ์ในอดีต ซึ่งต้องอาศัยการวินิจฉัย เป็นความสามารถของมนุษย์ในการพินิจพิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ ที่เข้ามากระทบ และเป็นการรู้แจ้งโดยสัญชาตญาณหรือความเชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นทันทีทันใดมาประเมินร่วมกัน

สรุปความหมายของการรับรู้ คือ การแสดงออกของความรู้สึก ความรู้ การตีความ ความเข้าใจเรื่องต่าง ๆ จากสิ่งที่ได้สัมผัสด้วยตนเอง

1.2.2 ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้

เทพพนม เมืองแมน และสวิง สุวรรณ (อ้างถึงในกมลวัฒน์ ยะสารวรรณ, 2547, 7) กล่าวว่า สิ่งที่มีผลต่อการรับรู้ของบุคคล ได้แก่ ประสบการณ์เดิม สถานการณ์ ความต้องการและหน้าที่รับผิดชอบของบุคคล

สุภาวดี คูหาทอง (อ้างถึงใน กมลวัฒน์ ยะสารวรรณ, 2547, 7) แบ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคลเป็นปัจจัยภายใน ได้แก่ คุณสมบัติที่อยู่ภายใน ได้แก่ คุณสมบัติที่อยู่ภายในตัวของผู้รับ เช่น เพศ อาชีพ อายุ ระดับการศึกษา ความต้องการ คุณค่า ความสนใจ ประสบการณ์เดิม ปัจจัยภายนอก ได้แก่ คำแนะนำ คำสั่งสอน

พัชรวัล พันธ์ศิลาโรจน์ (2551) ให้ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้แบ่งเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. ปัจจัยที่เกี่ยวกับตัวผู้รับรู้ แบ่งได้ 2 ด้าน คือ

1.1 ด้านกายภาพ หมายถึง อวัยวะสัมผัส ถ้าอวัยวะสมบูรณ์ก็จะรับรู้ได้ดี ถ้าหย่อนสมรรถภาพ เช่น หูตึง ตาสั้น ก็จะรับรู้ได้ไม่ดี

1.2 ด้านสติปัญญา คือ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ มีหลายประการ เช่น ความจำ อารมณ์ สติปัญญา ความพร้อม การสังเกตพิจารณา เป็นต้น

2. ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา ได้แก่

2.1 ความรู้เดิม หมายถึง การบวนการรับรู้เมื่อสัมผัสแล้ว ต้องแปลเป็นสัญลักษณ์โดยอาศัยความรู้เดิมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เราจะรับรู้ ฉะนั้น หากไม่มีความรู้เดิมมาก่อนก็จะทำให้การรับรู้ผิดไปจากความเป็นจริง

2.2 ลักษณะของสิ่งเร้า หมายถึง คุณสมบัติซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกที่使人สนใจที่จะรับรู้ หรือทำให้เกิดการรับรู้เกิดการคลาดเคลื่อน เช่น ความคล้ายคลึง ความต่อเนื่องของสิ่งเร้า และสภาพพื้นฐานของการรับรู้ เป็นต้น

บัณฑิต เหว้วฒนา (2548) สรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้แบ่งออกได้ ดังนี้

1. ปัจจัยทางกายภาพของผู้รับรู้ ได้แก่ ระบบประสาทสัมผัส เช่น ตา จมูก ลิ้น ผิวหนัง เป็นต้น

2. ปัจจัยทางด้านบุคลิกภาพของผู้รับรู้ ได้แก่ ทักษะสติ อารมณ์ ค่านิยม ความต้องการ ความสนใจ ความพอใจ ความรู้ และประสบการณ์ เป็นต้น

3. ปัจจัยทางด้านสิ่งเร้าภายนอก ได้แก่ ลักษณะของสิ่งเร้า ความแตกต่างของสิ่งเร้า เช่น สิ่งเร้าที่มีความซ้ำกว่า สิ่งเร้าที่มีความชัดเจน สิ่งเร้าที่มีการกระทำซ้ำบ่อย ๆ เป็นต้น

Heskett, Sasser & Hart (1990 อ้างใน Philips & Hazlett, 1997) ได้แบ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้คุณภาพการบริการออกเป็น 7 มิติได้แก่

1. ความปลอดภัย (Security) คือ ความเชื่อมโยงในความปลอดภัยทางด้านกายภาพ

2. ความสม่ำเสมอ (Consistency) คือ การได้รับบริการที่เหมือนเดิมทุกครั้งที่ได้รับบริการ

3. ทักษะสติ (Attitude) คือ ความสุภาพและการมีมารยาททางสังคมของผู้ให้บริการ

4. ความสมบูรณ์ (Completeness) คือ ส่วนประสมต่าง ๆ ของการบริการ หรือหมายถึงบริการเสริมที่ได้รับเพิ่มเติมมีความสมบูรณ์ 14

5. บรรยากาศ (Condition) คือ การปรับบรรยากาศการใช้งานให้เหมาะสม

6. ความสามารถในการจัดหา (Availability) คือ สามารถเข้าถึงได้ง่ายในเรื่องของสถานที่และความถี่ในการมีปฏิสัมพันธ์กับระหว่างผู้บริการและผู้รับบริการ

7. การฝึกอบรม (Training) คือ การฝึกอบรมพนักงานในการให้บริการอย่างถูกต้อง เหมาะสม ดังนั้นสามารถสรุปกล่าวได้ว่า การรับรู้ถือว่าเป็นกระบวนการแปลความหมายจากการสัมผัส การรับรู้ของแต่ละบุคคลนั้นแตกต่างกันต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่าง และปัจจัยที่สำคัญ คือ ความสนใจต่อสิ่งเร้า ซึ่งมีผลต่อการเลือกรับรู้ นอกจากนี้การจะรับรู้ได้ดีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคล เช่นอวัยวะรับสัมผัส และประสบการณ์ที่ผ่านมา

1.2.3 กระบวนการรับรู้

พัชรี เขยจรรยา และคณะ (2543) กล่าวว่า กระบวนการรับรู้ หมายถึง การรับรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัวหรือตั้งใจ และมักเกิดตามประสบการณ์และการสังสมทางสังคม โดยที่เราไม่สามารถให้ความสนใจกับสิ่งต่าง ๆ รอบตัวต่างกัน เมื่อได้รับสายเดียวกัน ผู้รับสารสองคนอาจให้ความสนใจหรือรับรู้สารเดียวกันต่างกัน โดยทั่วไปการรับรู้ที่แตกต่างกันเกิดจากอิทธิพลตัวกรอง (Filter) ดังนี้

1. แรกผลักดันหรือแรงจูงใจ (Motives) เรามักเห็นในสิ่งที่เราต้องการเห็นและได้ยินในสิ่งที่เราต้องการได้ยิน เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง

2. ประสบการณ์เดิม (Past Experiences) คนเราต่างเติบโตขึ้นในสภาพแวดล้อมต่างกันหรือถูกเลี้ยงดูด้วยวิธีต่างกัน และคบหาสมาคมกับคนต่างกัน จึงมีการรับรู้ที่แตกต่างกันตามประสบการณ์เดิมที่ต่างกัน

3. กรอบอ้างอิง (Frame of Reference) ซึ่งเกิดจากการสังสมอบรมทางครอบครัวและสังคม ดังนั้นคนต่างศาสนาจึงมีความเชื่อและทัศนคติในเรื่องเดียวกันต่างกัน

4. สภาพแวดล้อม เช่นคนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกัน อุณหภูมิ บรรยากาศ สถานที่ ฯลฯ จะตีความสารที่ได้รับนั้นต่างกัน

5. สภาวะจิตใจและอารมณ์ ได้แก่ ความโกรธ ความกลัว ฯลฯ คนเราที่มีสภาพจิตใจและอารมณ์ที่แตกต่างกันก็จะมีมุมมองที่จะรับรู้สารแตกต่างกัน

จำเนียร ช่วงโชติ (อ้างถึงใน มนัสพงษ์ พัฒนาวินิจฉัย, 2553, 21) กล่าวว่า กระบวนการของการรับรู้จะเกิดขึ้นต้องประกอบด้วย

1. อากาการสัมผัส หมายถึง อากาการที่อวัยวะรับสัมผัสสิ่งเร้า หรือสิ่งเร้าผ่านเข้ามากระทบตัวอวัยวะรับสัมผัสต่าง ๆ เพื่อให้คนเรารับรู้ภาวะแวดล้อมรอบตัว

2. การแปลความหมายจากอาการ ส่วนสำคัญที่จะช่วยทำให้การแปลความดี หรือถูกต้องเพียงใดนั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบคือ (1) สติปัญญาหรือความเฉลียวฉลาด (2) การสังเกตหรือพิจารณา (3) ความสนใจหรือความตั้งใจ (4) คุณภาพของจิตใจขณะนั้น

3. ความรู้เดิม หรือประสบการณ์ ได้แก่ ความคิด ความรู้ และการกระทำที่ได้เคยปรากฏแก่ผู้นั้นมาแล้วในอดีต มีความสำคัญมากสำหรับช่วยในการตีความ หรือแปลความหมายของการสัมผัสได้แจ่มชัด ความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมที่ได้สะสมไว้ สำหรับช่วยในการแปลความหมายต่าง ๆ ได้สะดวกและถูกต้อง

ปิยะนันท์ บุญณะโยไทย (2556,15) การรับรู้เป็นการบวนการเบื้องต้นที่แสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด และนำผู้รับสารไปสู่การมีความรู้จนไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรม มักเกิดขึ้นตามประสบการณ์ และสั่งสมทางสังคมของผู้รับสาร กระบวนการรับรู้มีความแตกต่างกันทั้งในลักษณะของผู้รับสารและทางจิตวิทยาของผู้รับสาร

สรุปกระบวนการรับรู้ เกิดขึ้นได้จากกระบวนการอันเกิดจากสิ่งเร้าจากอวัยวะที่ได้สัมผัส และเกิดการตีความต่อสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งแต่ละบุคคลจะมีกระบวนการรับรู้ที่แตกต่างกัน

1.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับศิลปะ

1.3.1 แนวคิดเกี่ยวกับศิลปะ

ศิลปะเป็นพัฒนาการในความเป็นมนุษย์ในเรื่องความนึกคิดจินตนาการและอารมณ์ในเรื่องความงามที่เรียกว่าสุนทรีย์ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมกับศักยภาพในการเรียนรู้ของมนุษย์ที่สามารถสื่อกันด้วยสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ เช่น ภาษาทั้งพูดและเขียน โดยเฉพาะสิ่งที่เรียกว่าอารมณ์สุนทรีย์คือสิ่งที่ยกระดับจิตใจของมนุษย์จากความหยาบคายและโหดเหี้ยมเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน ให้มีความเป็นศิวิไลซ์ในมนุษยชาติ อีกนัยหนึ่งก็คือศิลปะเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งของความเป็นอารยธรรม (Civilization) ศิลปะเป็นสิ่งที่สร้างหรือรังสรรค์โดยบุคคลในสังคม (individual and society) คือในความเป็นมนุษย์ของทุกคนล้วนมีอารมณ์สุนทรีย์เหมือนกัน แต่มากน้อยไม่เท่ากันอันมาจากการอบรมและชีวิตความเป็นอยู่และสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมือนกัน แต่ไม่ใช่ทุกคนที่มีอารมณ์สุนทรีย์นั้นจะสร้างสิ่งที่เป็นศิลปะได้ ผู้สร้างศิลปะจะต้องเป็นบุคคลที่มีความสามารถเป็นพิเศษในด้านการแสดงออก แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนจะเป็นศิลปินได้อาจเป็นได้แต่เพียงช่างฝีมือ ช่างศิลปะ หรือนักกลอน นักแต่งเพลงที่อาจจะมีรูปแบบและลีลาท่าทางที่สวยงามน่าประทับใจได้ รวมทั้งอาจมีความริเริ่มได้ แต่ผู้เป็นศิลปินนั้นอยู่เหนือขึ้นไปทั้งความคิด จินตนาการและความสร้างสรรค์ที่มีความหมายทางสัญลักษณ์ที่ลึกซึ้งสูงส่งและงดงามที่เราอารมณ์สะเทือนใจของผู้เห็น ผู้สัมผัสได้มากมายกว้างหลายและยั่งยืน ยกตัวอย่างเช่น ศิลปินแห่งชาติหลายๆ คนที่ทางราชการแต่งตั้งนั้น คงไม่ใช่ทุกคนเป็นศิลปิน อีกทั้งคนที่เป็ศิลปินอีกหลายคนตามท้องถิ่นที่ไม่ได้รับการยกย่องจากทางราชการ

1.3.2 ความหมายของศิลปะ

ทวีเกียรติ ชัยยงยศ (2538) ได้ให้ความหมายศิลปะว่า หมายถึง การแสดงออกเกี่ยวกับความศรัทธาและเชื่อถือของแต่ละสมัย

สุชาติ สุทธิ (2540) กล่าวว่า ศิลปะ หมายถึง ช่างอาชีพ จะเป็นอาชีพใดก็ตามก็เรียกไปตามอาชีพนั้น ๆ ที่สร้างขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางใจ เป็นเรื่องของการแสดงออกที่เป็นความรู้สึกนึกคิดทางใจ อารมณ์ที่ปรากฏให้เห็นในรูปผลงานเป็นจำนวนมาก ทั้งทางด้านดนตรี นาฏศิลป์หรือการแสดง และทัศนศิลป์ เป็นต้น

ประยูร อุลาชาภู และศิลป์ชัย ชั้นประเสริฐ (2535) กล่าวว่า ศิลปะ หมายถึง ความสามารถของมนุษย์ที่จะทำงานอย่างชำนาญยังประโยชน์และความชื่นชมแก่เพื่อนมนุษย์ที่ได้รับผลจากการงานนั้น ศิลปะ หมายถึง สิ่งที่มีความงาม ซึ่งมนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นเป็นสิ่งเร้าอารมณ์ที่สามารถที่จะรับเข้าสู่อารมณ์ความรู้สึกทางประสาทสัมผัสต่าง ๆ

ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525) กล่าวว่า ศิลปะ หมายถึง ฝีมือ ฝีมือทางการช่าง การแสดงออกซึ่งอารมณ์สะท้อนใจให้ประจักษ์ให้เห็น

กล่าวโดยสรุป ศิลปะ หมายถึง ผลงานด้านฝีมือที่เป็นความสามารถของมนุษย์ที่สามารถสร้างขึ้นมาได้อย่างชำนาญซึ่งเกิดจากความเชื่อและศรัทธา ผลงานเหล่านั้นได้แสดงออกในลักษณะต่าง ๆ ที่มีความงดงามจนทำให้เกิดความสุนทรีย์ภาพ ความประทับใจ ความสะท้อนอารมณ์

1.3.3 ประเภทของศิลปะ

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้จัดทำ ขอบข่ายและความหมายของสาขาศิลปะให้ตรงตามหลักสากล โดยศึกษากรอบการปรับปรุงและการแบ่งสาขาด้านวัฒนธรรมต่างๆ (รวมทั้งศิลปะ) ของคณะกรรมการวัฒนธรรมของอาเซียน (ASEAN COCI) แล้วนำหลักการสากลมาแบ่งสาขาศิลปะเป็นสาขาใหญ่ ๆ 3 สาขา (สามารถ จันทร์สุริย์และประทีป อินแสง. มปป.) คือ

1. สาขาทัศนศิลป์ คำว่า ทัศนศิลป์ เป็นคำที่ใช้เปรียบเทียบกับคำ Visual Art ซึ่งหมายถึงศิลปะที่มองเห็นได้ด้วยตา จะเป็นศิลปะสองมิติหรือสามมิติก็ได้

2. สาขาวรรณศิลป์ คำว่า วรรณศิลป์ เป็นคำที่ใช้เปรียบเทียบกับคำ Literature ซึ่งหมายถึง บทประพันธ์ที่ปลุกมโนคติ (Imagination) ของผู้อ่านทำให้เกิดจินตนาการ ความเพเลิดเพลินและเกิดอารมณ์ต่าง ๆ ตามเจตนาอารมณ์ของผู้ประพันธ์ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ ได้ให้ความหมายของวรรณศิลป์ว่า วรรณศิลป์ คือ ศิลปะในการแต่งหนังสือ ศิลปะทางวรรณกรรม เช่น นักวรรณศิลป์วรรณกรรมที่ถึงขั้นเป็นวรรณคดี หนังสือที่ได้รับยกย่องว่าแต่งดี

3. สาขาศิลปะการแสดง คำว่า ศิลปะการแสดง เป็นคำที่ใช้เปรียบเทียบกับคำ Performing Art หมายถึง ศิลปะที่มีการแสดงซึ่งเป็นที่วิจิตรศิลป์ (Fine Arts) ประยุกต์ศิลป์ (Applied Arts)

1.3.4 ความหมายของศิลปะพื้นบ้าน และ ศิลปะท้องถิ่น

ศิลป์ พีระศรี (วิบูลย์ ลีสุวรรณ, 2546) ได้กล่าวว่า การร้องรำทำเพลง จิตรกรรมการวาดเขียน และอื่นๆ ซึ่งมีกำเนิดมาจากชีวิตจิตใจของประชาชน เรียกว่า ศิลปะชาวบ้าน

วัฒนธรรม วัฒนาพันธุ์, บุปผา วัฒนาพันธุ์ และสามรถ ศรีจางง (2544) ศิลปะหัตถกรรมพื้นบ้าน คือ ผลงานที่ทำขึ้นเองโดยชาวบ้าน เพื่อใช้เองหรือขาย มีรูปแบบเรียบง่าย ใช้วัสดุที่หาได้ใกล้ตัว

สรุปความหมายของศิลปะพื้นบ้านหรือศิลปะท้องถิ่น หมายถึง ฝีมือที่เกิดจากการสร้างสรรค์ แสดงออกของประชาชนในแต่ละท้องถิ่น แสดงออกถึงเอกลักษณ์และภูมิปัญญาของท้องถิ่นนั้น

ศิลปะพื้นบ้านอาจแบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1) งานฝีมือช่าง ได้แก่ งานหัตถกรรมต่าง ๆ เช่น เครื่องจักรสาน งานแกะสลัก หรือกิจกรรม เช่น ภาพเขียนสี งานด้านสถาปัตยกรรม เช่น รูปแบบอาคาร ศาสนสถาน หรือบ้านเรือนที่อยู่อาศัย

2) งานศิลปะด้านการแสดง เช่น การขับร้อง การฟ้อนรำ มโนราห์ ฟ้อนเล็บ หมอลำ ลำตัด เพลงฉ่อย เพลงอีแซว

3) งานกีฬาหรือการเล่นพื้นบ้าน เช่น การแข่งกลองเสียง เป็นต้น

1.4 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับวัฒนธรรม

1.4.1 ความหมายของวัฒนธรรม

สุพัตรา สุภาพ (2546) ได้กล่าวถึงวัฒนธรรมไว้ว่า “วัฒนธรรม” ครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นแบบแผนในความคิด และการกระทำที่แสดงออกถึงวิถีชีวิตของมนุษย์ในสังคมของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือสังคมใดสังคมหนึ่ง มนุษย์ได้คิดสร้างระเบียบกฎเกณฑ์วิธีการในการปฏิบัติ การจัดระเบียบตลอดจนความเชื่อ ความนิยม ความรู้และเทคโนโลยีต่าง ๆ ในการควบคุมและใช้ประโยชน์จากธรรมชาติ

จุมพล นิมพานิช (2544) ได้จำแนกความหมายวัฒนธรรมออกเป็น 2 แนวทาง คือ 1) วัฒนธรรม หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่รวมเอาความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ ศิลปกรรม กฎหมาย ประเพณี ความสามารถและนิสัยอื่น ๆ ที่มนุษย์ได้มาในฐานะเป็นสมาชิกในสังคมหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งเป็นการพิจารณาความหมายวัฒนธรรมในแง่ส่วนรวมของวิถีชีวิตของคนในสังคมใดสังคมหนึ่ง 2) วัฒนธรรม หมายถึง ระบบความคิด (Conceptual system) หรือในลักษณะที่เป็นระบบความรู้และความคิดที่คนในสังคมได้รับรู้ มีประสบการณ์และตัดสินใจในรูปของการกระทำร่วมกัน หรือเป็นระบบความคิดประเภทสัญลักษณ์ ความคิดที่คนในสังคมใช้ตีความหมายและเพื่อกำหนดรูปแบบพฤติกรรมหรือแบบแผนสำหรับพฤติกรรมหรือการประพฤติปฏิบัติ

พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2524) กล่าวว่า วัฒนธรรม เป็นชื่อรวมสำหรับแบบอย่างของพฤติกรรมทั้งหลายที่ได้มาทางสังคม และที่ถ่ายทอดกันไปในทางสังคมโดยอาศัยสัญลักษณ์ วัฒนธรรมจึงเป็นชื่อสำหรับสัมฤทธิ์ผลที่เด่นชัดทั้งหมดของกลุ่มมนุษย์ รวมทั้งสิ้นทั้งหลายเหล่านี้ เช่น ภาษา การทำเครื่องมือ อุตสาหกรรม ศิลปะ วิทยาศาสตร์ กฎหมาย การปกครอง ศิลธรรม และศาสนา ก็รวมถึงอุปกรณ์ที่เป็นวัตถุหรือสิ่งประดิษฐ์ ซึ่งแสดงรูปแบบแห่งสัมฤทธิ์ผลทางวัฒนธรรม และทำให้ลักษณะวัฒนธรรมทางปัญญาสามารถยังผลเป็นประโยชน์ใช้สอยได้ เช่น อาคาร เครื่องมือ เครื่องจักร เครื่องมือสื่อสาร ศิลปวัตถุ เป็นต้น

ณรงค์ เล็งประชา (2537) กล่าวว่า วัฒนธรรม ในความหมายทางสังคมวิทยามีความหมายกว้างกว่าความหมายที่ใช้กันอยู่ในการพูดหรือการเขียนโดยทั่วไป กล่าวคือ สังคมวิทยาถือว่า วัฒนธรรมเป็น

ศัพท์ทางวิชาการ (Technical Vocabulary) ซึ่งในทัศนะของสังคมวิทยาหมายถึงวิธีการดำเนินชีวิต กระบวนการแห่งพฤติกรรมและบรรดาผลงานทั้งมวลที่มนุษย์ได้สร้างสรรค์ขึ้น ตลอดจนความคิด ความเชื่อและความรู้ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เกิดจากการเรียนรู้ การสร้างสมของมนุษย์ และสามารถถ่ายทอดกันได้จากสังคมหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง จากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนรุ่นต่อไป

ดังนั้น กล่าวโดยสรุป ความหมายของวัฒนธรรมมี 2 แนวทาง คือ 1) วัฒนธรรมตามความหมายโดยทั่วไป หมายถึง สิ่งดีงามที่มนุษย์สร้างขึ้น ทั้งที่เป็นนามธรรมและรูปธรรม ทั้งนี้สิ่งต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นนั้นจะมีความเหมาะสมการวิธีการดำเนินชีวิตของสมาชิกในสังคมในเบื้องต้นก่อน และได้รับการพิสูจน์ว่ามีความเหมาะสมอย่างดีเข้ากับยุคสมัยและทำการสืบทอดถ่ายทอดกันมาเรื่อย ๆ สิ่งเหล่านั้นก็กลายเป็นวัฒนธรรม 2) วัฒนธรรมตามความหมายในกลุ่มนักสังคมวิทยา หมายถึง แบบแผนพฤติกรรม แนวคิด ความเชื่อ ทัศนคติ ค่านิยม ที่สมาชิกในสังคมยึดถือปฏิบัติสืบทอดกันมาจากรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่ง

1.4.2 ประเภทของวัฒนธรรม

วัฒนธรรมมีองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งพอจะสรุปได้ว่า (จรรยา หยุทอง. มปป.) ดังนี้

1. องค์กรวัตถุ (Instrumental and symbolic objective) หมายถึง วัฒนธรรมวัตถุที่สามารถสัมผัสจับต้องได้และมีรูปร่าง เช่น เครื่องมือเครื่องใช้ โรงเรียน โรงงาน ภาพเขียน เครื่องจักร สถานมหรสพ สนามกีฬา โบสถ์ วิหาร หอดูดาวและส่วนที่ไม่มีรูปร่าง เช่น ภาษา สัญลักษณ์ในการติดต่อสื่อความหมาย หลักวิชาคำนวณ (ตัวเลข) มาตรา ชั่ง ตวง วัด เป็นต้น

2. องค์กร (Association or Organization) หมายถึง กลุ่มที่มีการจัดอย่างเป็นระเบียบหรือมีโครงสร้างอย่างเป็นทางการ มีการวางกฎเกณฑ์ระเบียบข้อบังคับและวัตถุประสงค์ไว้อย่างแน่นอนเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญที่สุดในสังคมที่ซับซ้อน เช่น ครอบครัว (กลุ่มเล็กที่สุด) สหพันธ์ กรมการ ลูกเสือ สภากาชาด วัด สหประชาชาติ (องค์กรใหญ่ที่สุด) เป็นต้น โดยทั่วไปบุคคลที่มาร่วมกันเพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์บางอย่าง และวัตถุประสงค์ก็อาจจะเป็นเรื่องไม่ใหญ่โตก็ได้ เช่น สมาคมนักเรียนเก่าร่วมกัน เพื่อผดุงรักษาชื่อเสียงของโรงเรียนหรืออาจจะเรื่องใหญ่ ๆ เช่น ร่วมกันเพื่อป้องกันประเทศชาติให้พ้นภัย

3. องค์กรพิธีการ (Usage) หมายถึง ขนบธรรมเนียมประเพณีที่ยอมรับกันโดยทั่วไป เช่น พิธีกรรมต่าง ๆ ตั้งแต่เรื่องการเกิด หมั้น แต่งงาน บวชนาค ตาย ปลูกบ้าน ขึ้นบ้านใหม่ เป็นต้น ซึ่งศาสนาก็มีอิทธิพลอยู่บ้างไม่มากนักน้อย รวมตลอดถึงพิธีกรรมแต่งกายและรับประทานอาหาร เช่น เวลาไปงานที่เป็นทางการของทางราชการ อาหารมักจะออกมาในรูปแบบบุฟเฟ่ต์ ดินเนอร์ ชันโตก ไต้อะจิ้น เป็นต้น โดยพิธีการเหล่านี้มีการเปลี่ยนแปลงไปบ้างตามสภาพของสังคม

4. องค์กรคติ (Concepts) หมายถึง ความเข้าใจ ความเชื่อ ความคิดเห็นตลอดจนอุดมการณ์ต่าง ๆ เช่น ความเชื่อกรรมเป็นเครื่องชี้เจตนา ความเชื่อในเรื่องการมีผัวเดียวเมียเดียว (Monogamy) ความเชื่อในเรื่องตายแล้วเกิดใหม่ ความเชื่อในเรื่องพระเจ้าองค์เดียว (Monotheism) หรือหลายองค์ (Polytheism)

ตลอดจนอุดมการณ์ ทศนคติ การยอมรับว่าสิ่งใดถูกหรือผิด สมควรหรือไม่ ซึ่งแล้วแต่กลุ่มชนใดจะใช้เป็นมาตรฐานในการตัดสินหรือเป็นเครื่องวัดในสภาพแวดล้อมของตน

การแบ่งวัฒนธรรมในลักษณะนี้เป็นที่นิยมที่สุดของนักสังคมวิทยาและนักมานุษยวิทยาหรือกระทั่งวงวิชาการอื่น ๆ เพราะเป็นการแบบแบบรวบยอด สรุปลจากวัฒนธรรมในแต่ละประเภทต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว และง่ายต่อการทำความเข้าใจ ดังนั้น การแบ่งประเภทของวัฒนธรรมในที่นี้จึงแบ่งออกเป็น 2 ประเภทเท่านั้น คือ

1. วัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นที่สัมผัสได้ และต้องได้ เพื่อประโยชน์ในการใช้สอยในการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น อาคาร บ้านเรือน หอกระจายข่าว รถยนต์ นาฬิกา โทรศัพท์ ปากกา คอมพิวเตอร์ เป็นต้น

2. วัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ หมายถึง แบบแผนที่มนุษย์สร้างขึ้นมา เพื่อการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น ความคิด ความเชื่อ ทฤษฎี ภาษา ศีลธรรม เป็นต้น

1.4.3 ความสำคัญของวัฒนธรรม

วัฒนธรรมมีความสำคัญอย่างมาก เช่น ช่วยสร้างความสงบเรียบร้อยของสังคมเพราะว่าวัฒนธรรม คือ แบบแผนการดำเนินชีวิตของสังคมให้ทุกคนมีประเพณีที่จะปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง ทำให้เกิดการกระทบหรือขัดแย้งกันลดน้อยลง ความยุ่งเหยิงวุ่นวายก็จะลดลง วัฒนธรรมที่ดีช่วยให้สังคมเจริญก้าวหน้า เช่น ความมีระเบียบวินัย ขยัน ประหยัด อุตุน การเห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน ฯลฯ ซึ่งความสำคัญของวัฒนธรรมนั้นมีมากแต่ก็อาจจะสรุปได้ (ณรงค์ เส็งประชา. 2537) ดังนี้

1. วัฒนธรรมช่วยให้มนุษย์สะดวกสบายขึ้น ช่วยแก้ปัญหาและสนองความต้องการต่าง ๆ ของมนุษย์ มนุษย์พ้นจากอันตรายสามารถเอาชนะธรรมชาติได้ เพราะมนุษย์สร้างวัฒนธรรมขึ้นมาช่วย

2. วัฒนธรรมช่วยเหนี่ยวรั้งสมาชิกในสังคมให้มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และสังคมที่มีวัฒนธรรมเดียวกันย่อมจะมีความรู้สึกผูกพันเป็นพวกเดียวกันได้

3. วัฒนธรรมเป็นเครื่องแสดงเอกลักษณ์ของชาติ ชาติที่มีวัฒนธรรมสูงย่อมได้รับการยกย่องและเป็นหลักประกันความมั่นคงของชาติ

4. วัฒนธรรมเป็นเครื่องกำหนดพฤติกรรมของคนในสังคม ช่วยให้สังคมอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาติหรือสังคมที่มีเอกภาพทางวัฒนธรรม

5. วัฒนธรรมช่วยให้ประเทศชาติมีความเจริญรุ่งเรืองถาวร โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าชาตินั้นมีรูปแบบของการดำเนินชีวิตที่ดี มีทศนคติในการดำเนินชีวิตที่เหมาะสม ยึดมั่นในหลัก ขยัน ประหยัด ซื่อสัตย์ และอุตุน ความมีระเบียบวินัยที่ดี มีเทคโนโลยีที่มีคุณภาพช่วยในการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ฯลฯ สังคมนั้นก็จะเจริญรุ่งเรืองอย่างมาก

นอกจากนี้ ดำรงค์ ฐานดี (มปป.) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของวัฒนธรรม ดังนี้

1. เพื่อใช้ประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต กล่าวคือ 1) เป็นเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ในการดำรงชีวิต ในแง่นี้ วัฒนธรรมเป็นอุดมการณ์ ค่านิยม ทศนคติและจุดหมายปลายทางของชีวิตที่คนในสังคมประสงค์ที่จะดำเนินชีวิตให้บรรลุผลที่ตั้งไว้ เพราะวัฒนธรรมจะเป็นตัวแบบที่กำหนดว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ดีงามเหมาะสม เป็นสิ่งที่ปรารถนาที่จะให้บังเกิดขึ้นซึ่งจะกลายเป็นจุดหมายที่บุคคลพึงบรรลุถึง และเป็นสิ่งเหมาะสมในการใช้แนวทางในการดำเนินชีวิต 2) เป็นตัวกำหนดความสัมพันธ์หรือพฤติกรรมของมนุษย์ โดยผ่านทางกระบวนการขัดเกลาทางสังคม เพื่อให้เรียนรู้ระเบียบทางสังคม สถานภาพและบทบาท สถาบันและโครงสร้างทางสังคม 3) เป็นตัวควบคุมสังคม การควบคุมทางสังคมเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่เป็นตัวกำหนดเฉพาะเจาะจงถึงการแสดงออกของบุคคลในสังคม หรือที่เรียกว่า “บรรทัดฐานทางสังคม” ซึ่งกำหนดแนวทางของความประพฤติของคนในสังคม 4) เป็นสิ่งของเครื่องใช้ทุกประเภทเพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจ ในแง่นี้เป็นวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ เช่น อาหาร เสื้อผ้า บ้านเรือน ยารักษาโรค ศิลปกรรม ภาพวาด ตลอดจนเครื่องจักร คอมพิวเตอร์ เป็นต้น

2. วัฒนธรรมทำหน้าที่หล่อหลอมบุคลิกภาพให้กับสมาชิกของสังคม ให้มีลักษณะเป็นแบบใดแบบหนึ่ง แม้ว่าบุคลิกภาพจะเป็นผลมาจากปัจจัยทางชีวภาพบางส่วนก็ตาม แต่การอาศัยอยู่ร่วมกับคนอื่นภายใต้กฎระเบียบสังคมเดียวกัน ทำให้คนมีบุคลิกภาพโน้มเอียงไปกับกลุ่มที่อาศัยอยู่ร่วมกัน เช่น เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่เป็นโจรจะมีบุคลิกภาพแตกต่างจากเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่ประกอบอาชีพสุจริต บุคลิกภาพดังกล่าวจะแสดงออกในรูปนามธรรม เช่น ความเชื่อ ความสนใจ ทศนคติ ความคิดสร้างสรรค์ และสิ่งที่มองเห็น เช่น การแต่งตัว กิริยาท่าทาง เป็นต้น

3. วัฒนธรรมก่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ก่อให้เกิดความเป็นปึกแผ่น ทั้งนี้ถ้าหากสมาชิกของสังคมมีลักษณะคล้ายคลึงกัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะก่อให้เกิดความผูกพัน สามารถพึ่งพาอาศัยกันและกัน มีจิตสำนึกรู้สึกเป็นพวกเดียวกันตลอดจนร่วมกันอนุรักษ์ และสืบสานวัฒนธรรมของตนให้อยู่รอดและพัฒนาก้าวหน้าต่อไป

กล่าวโดยสรุป วัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกสบายและเป็นแบบอย่างสำหรับการประพฤติปฏิบัติของมนุษย์ให้สามารถอยู่ร่วมกันเป็นสังคมอย่างสงบสุข

1.5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

1.5.1 ความหมาย แนวคิด เกี่ยวกับความพึงพอใจ

Kotler (2000) ได้ให้ความหมายความพึงพอใจว่า เป็นความรู้สึกส่วนบุคคลที่เมื่อได้รับสิ่งที่ต้องการหรือความผิดหวังซึ่งเกิดจากการเปรียบเทียบการรับรู้กับความคาดหวัง ซึ่งมีผลลัพธ์ของสิ่งที่ต้องการ ถ้าการรับรู้ต่อสิ่งที่ต้องการเหมาะสมกับความคาดหวังของลูกค้ำก็จะเกิดความพึงพอใจ

รัชวลี วรภูมิ (2548) ความหมายของความพึงพอใจเป็นพฤติกรรมของมนุษย์คือ ความพยายามที่จะขจัดความตึงเครียดหรือความกระวนกระวายหรือภาวะไม่ได้ดุลยภาพในร่างกาย ซึ่งเมื่อมนุษย์สามารถขจัดสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวได้แล้วมนุษย์ย่อมได้รับความพึงพอใจในสิ่งที่ตนต้องการ ความพึงพอใจตามความหมายของพจนานุกรมด้านจิตวิทยา คือ ความรู้สึกของผู้ที่มารับบริการต่อ สถานบริการตามประสบการณ์ที่ได้รับจากการเข้าไปติดต่อขอรับบริการในสถานบริการนั้นหรือ ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกส่วนตัวที่รู้สึกเป็นสุขหรือยินดีที่ได้รับการตอบสนองความต้องการในสิ่งที่ขาดหายไปหรือว่าสิ่งที่ทำให้เกิดความไม่สมดุล ความพึงพอใจเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมที่จะแสดงออก ของบุคคล ซึ่งมีผลต่อการเลือกที่จะปฏิบัติในกิจกรรมใด ๆ นั้น

อุทัยพรรณ สุดใจ (2545 อ้างใน รัชวลีวรภูมิ, 2548, หน้า 8) ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยอาจจะเป็นไปในเชิงประเมินค่าว่าความรู้สึก หรือทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้นเป็นไปในทางบวกหรือทางลบ 8

วิลลิสท์ ทรยางกูร (2526 อ้างใน สุธาดา สนธิเวช, 2551) ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจ เป็นการให้ค่าความรู้สึกของคนเราที่สัมพันธ์กับโลกทัศน์ที่เกี่ยวกับความหมายของสภาพแวดล้อม ค่าความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสภาพแวดล้อมจะแตกต่างกัน เช่น ความรู้สึก ดี-เลว พอใจ-ไม่พอใจ สนใจ-ไม่สนใจ เป็นต้น จึงสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดีหรือทัศนคติที่ดีของบุคคล ซึ่งเกิดจากการได้รับการตอบสนองตามที่ตนต้องการก็จะเกิดความรู้สึกที่ดีในสิ่งนั้น ตรงกันข้ามหาก ความต้องการไม่ได้รับการตอบสนอง ความไม่พึงพอใจก็จะเกิดขึ้น ความพึงพอใจที่มีต่อการใช้บริการ จะเกิดขึ้นหรือไม่นั้นจะต้องพิจารณาถึงลักษณะของการให้บริการขององค์กร ประกอบกับระดับ ความรู้สึกของผู้รับบริการในมิติต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล ดังนั้นการวัดความพึงพอใจในการใช้บริการ อาจจะทำได้หลายวิธีดังนี้

1) การใช้แบบสอบถาม ซึ่งเป็นวิธีการที่นิยมกันใช้อย่างแพร่หลายวิธีหนึ่ง โดยการร้องขอ หรือขอความร่วมมือจากกลุ่มบุคคลที่ต้องการวัด แสดงความคิดเห็นลงในแบบฟอร์มที่กำหนดคำตอบ ไว้ให้เลือกคำตอบหรือเป็นคำตอบอิสระ โดยคำถามอาจจะถามถึงความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ ที่ หน่วยงานกำลังให้บริการอยู่ เช่น ลักษณะของการให้บริการ สถานที่ให้บริการ บุคลากรที่ให้บริการ เป็นต้น 9

2) การสัมภาษณ์เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะทำให้ทราบถึงระดับความพึงพอใจของผู้ใช้บริการ ซึ่งเป็นวิธีที่จะต้องอาศัยเทคนิคและความชำนาญพิเศษของผู้สัมภาษณ์ที่จะจูงใจให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ ตอบคำถามให้ตรงกับข้อเท็จจริง การวัดความพึงพอใจโดยวิธีสัมภาษณ์นับว่าเป็นวิธีที่ประหยัดและมีประสิทธิภาพอีกวิธีหนึ่ง

3) การสังเกต เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ทำให้ทราบถึงระดับความพึงพอใจของผู้ใช้บริการได้โดย วิธีการสังเกต กิริยาท่าทาง การพูด สีหน้า และความถี่ของการมาขอรับบริการ เป็นต้น การวัด ความพึงพอใจโดยวิธีนี้ผู้วัด จะต้องทำอย่างจริงจังและมีแบบแผนที่แน่นอน จึงจะสามารถประเมิน ถึงระดับความพึงพอใจของผู้ใช้บริการได้อย่างถูกต้องจะเห็นได้ว่าการวัดความพึงพอใจต่อบริการนั้น สามารถที่จะได้หลายวิธีทั้งนี้จะต้องขึ้นอยู่กับความสะดวก ความเหมาะสม ตลอดจนจุดมุ่งหมาย หรือเป้าหมายของการวัดด้วยจึงจะส่งผลให้การวัดนั้นมี ประสิทธิภาพเป็นที่น่าเชื่อถือได้

สรุปว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นไปได้ ทั้งทางบวกและทางลบ แต่ถ้าเมื่อสิ่งใดที่สิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการหรือทำให้บรรลุ จุดมุ่งหมายได้ก็จะเกิดความรู้สึกทางบวกแต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าสิ่งใดสร้างความรู้สึกผิดหวังไม่บรรลุ จุดมุ่งหมายก็จะทำให้เกิดความรู้สึกทางลบเป็นความรู้สึกไม่พึงพอใจ

1.5.2 ความหมายของความพึงพอใจของผู้ใช้บริการ

Penchansky & Thomas (1981 อ้างใน รัชยา กุลวานิชไชยนันท์, 2535) ความพึงพอใจ ของ ผู้ใช้บริการ หมายถึง การเข้าถึงการเข้าใช้บริการในระบบการให้บริการ แบ่งเป็น 5 ประเภท ดังนี้ 1) ความพอเพียงของบริการที่มีอยู่ (Availability) คือ ความพอเพียงระหว่างบริการที่มีอยู่ กับความต้องการของลูกค้า 2) การเข้าถึงแหล่งบริการ (Accessibility) คือ ความสามารถที่จะเข้าไปใช้บริการธนาคาร เฉพาะกิจได้อย่างสะดวก โดยไม่คำนึงถึงลักษณะที่ตั้ง การเดินทาง เป็นต้น 3) ความสะดวกและสิ่งอำนวยความสะดวกของแหล่งบริการ (Accommodation) ได้แก่ ธนาคารเฉพาะกิจประเภทที่ลูกค้ายอมรับว่าให้ความสะดวกมีการบริการที่ดี และมีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน 4) ความสามารถของลูกค้าที่จะเสียค่าใช้จ่ายสำหรับบริการ (Affordability) ซึ่งได้แก่ การยอมเสียค่าธรรมเนียมต่าง ๆ สำหรับการฝากเงิน หรือค่าธรรมเนียมที่เกิดจากการทำธุรกรรมอื่น ๆ ความพึงพอใจเป็นทัศนคติอย่างหนึ่งที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นรูปร่างได้ เป็นความรู้สึกส่วนตัวที่มีสุขเมื่อได้รับการตอบสนองตามความต้องการของตนในสิ่งที่ขาดหายไปและ เป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมในการแสดงออกของบุคคลที่มีผลต่อการเลือกที่จะปฏิบัติในกิจกรรมนั้น ๆ จากที่กล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคล ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเกิดจากพื้นฐานของการรับรู้ค่านิยม และประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับรู้และ จะเกิดขึ้นต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการแก่บุคคลนั้นได้ซึ่งระดับความพึงพอใจของ แต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันไป

1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปิยะนันท์ ปุณณะโยไทย ได้ศึกษาการรับรู้และทัศนคติของผู้บริโภคต่อสื่อกิจกรรมการพัฒนารายอย่างยั่งยืน ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ต่อสื่อกิจกรรมมีความสัมพันธ์กับทัศนคติของผู้บริโภค

ยุทธพงศ์ ลีลาการุณย์ (2550) ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมและความพึงพอใจต่อคุณภาพ การให้บริการ สาขานาการพาณิชย์รูปแบบสาขาย่อยบริการ (Micro Branch) ในห้างสรรพสินค้า ภายใต้กรอบแนวคิด ตัวแปรตาม ได้แก่ความพึงพอใจต่อคุณภาพการบริการ อันได้แก่ รูปลักษณ์ ความน่าเชื่อถือ การตอบสนอง การให้ความมั่นใจ และการดูแลเอาใจใส่ส่วนตัวแปรอิสระ ได้แก่ พฤติกรรมของผู้ที่มาใช้บริการ คือ เหตุผลในการเลือกใช้บริการ ช่วงเวลาในการใช้บริการวันที่ใช้ 26 บริการเป็นประจำ ความถี่ในการใช้บริการต่อเดือน และประเภทของบริการที่ใช้โดยเครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สรุบบัจจัยด้านพฤติกรรมของผู้มาใช้บริการที่มีผลต่อความพึงพอใจ ต่อคุณภาพบริการ คือ เหตุผลในการเลือกใช้บริการช่วงเวลาการให้บริการ วันที่ใช้บริการเป็นประจำ และประเภทของบริการที่ใช้ส่วนปัจจัยด้านพฤติกรรมของผู้มาใช้บริการที่ไม่มีผลต่อความพึงพอใจต่อ คุณภาพการให้บริการ คือ ความถี่ในการใช้บริการต่อเดือน

เจนิสตาร์ รัชสิริโสภา (2553) ได้ศึกษาความพึงพอใจและการใช้ประโยชน์ของผู้ชมแต่ละระดับที่มีต่อรายการส่งเสริมวัฒนธรรมไทย ทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทย ผลการวิจัยพบว่า ผู้ชมรายการส่งเสริมวัฒนธรรมไทย ทั้ง 3 ระดับ คือ ระดับสูงระดับกลาง และระดับล่างมีความพึงพอใจและใช้ประโยชน์จากรายการแต่ละรายการแตกต่างกันออกไปโดยมีปัจจัย เช่น ระดับการศึกษา อาชีพ อายุ รายได้ และประสบการณ์ ซึ่งปัจจัยดังกล่าวส่งผลให้ผู้ชมในแต่ละระดับมีการปิดรับสาร และเลือกรับสารแตกต่างกันอีกทั้งยังมีปัจจัยเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นตัวการสำคัญในการเลือกรับข้อมูลต่างๆ ดังนั้นจึงส่งผลให้ผู้ชมรายการส่งเสริมวัฒนธรรมไทย ในแต่ละระดับนาประโยชน์ที่ได้รับจากรายการไป ใช้ในลักษณะ ที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถจำแนกประโยชน์ดังกล่าวได้ดังต่อไปนี้ ผู้ชมระดับสูงชมรายการส่งเสริมวัฒนธรรมไทยเพื่อ (Ideology) หมายถึง ต้องการแสวงหาความรู้เพื่อสนองความอยากรู้ของตนเองเพื่อนำความคิดดังกล่าวไปต่อยอดและพัฒนาต่อไป ผู้ชมระดับกลางชมรายการส่งเสริมวัฒนธรรมไทยเพื่อ (Knowledge) หมายถึง ต้องการนำข้อมูลที่ได้รับจากการชมรายการมาสร้างเป็นความรู้และใช้เป็นหัวข้อในการสนทนา ผู้ชมระดับล่างชมรายการส่งเสริมวัฒนธรรมไทยเพื่อ (Skill) หมายถึง นำข้อมูลที่ได้รับจากการชมรายการมาใช้ในการประกอบอาชีพและแก้ไขปัญหาชีวิตของตนเอง

กวิณ วงศ์ลีดี และคณะ (2554) ได้ศึกษาความพึงพอใจ ด้านปัจจัยการตลาด ที่ทำให้นักท่องเที่ยวชาวอเมริกันตัดสินใจ ที่กลับมาเที่ยวประเทศไทยอีกครั้ง ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวชาวอเมริกัน ส่วนใหญ่ที่มาจากประเทศไทยแล้ว ร้อยละ 96 ต้องการ กลับมาเที่ยวประเทศไทยอีก และร้อยละ 97 ต้องการบอก ให้เพื่อนและญาติมิตรมาเที่ยวประเทศไทย ในภาพรวมความ พึงพอใจด้านการตลาดอยู่ในระดับพึงพอใจมาก ภาพพจน์ของประเทศไทยในสายตาของนักท่องเที่ยวชาวอเมริกัน สามอันดับแรก คืออาหารไทย วัฒนธรรมไทย และชายหาด ไทย และสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจมาเที่ยวประเทศไทย มากที่สุดคือคำแนะนำจากเพื่อนและญาติมิตร

ธัญยา พรหมบุรุษย์และนฤมล กิมภากรณ์ (2558) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ วัฒนธรรม และสุขภาพ ในกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 ของประเทศไทย: เชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง แม่ฮ่องสอน ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในกลุ่มจังหวัดฯ สามารถแบ่งเป็น 4

กลุ่มที่ค่อนข้างชัดเจน ได้แก่ (1) กลุ่มที่ทำกิจกรรมผสมผสานท่องเที่ยวเชิงนิเวศ วัฒนธรรมและสุขภาพ (2) กลุ่มที่ทำกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม โดยเฉพาะชาวต่างชาติมักจะมาเรียนในเรื่องการทำอาหารไทย มวยไทย 3) กลุ่มที่ทำกิจกรรมเชิงวัฒนธรรมและสุขภาพ ที่เห็นชัดที่สุด เป็นเรื่องของสปา และ (4) กลุ่มที่ทำกิจกรรมเชิงวัฒนธรรมจากการวิเคราะห์สมการถดถอย เมื่อพิจารณาจากค่า Standardized Coefficients Beta พบว่า ปัจจัยที่ส่งอิทธิพลต่อประสบการณ์ที่ดีของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเรียงตามความสำคัญ 5 อันดับแรก คือ ด้านสภาพแวดล้อมและบรรยากาศของสถานที่ ด้านความคุ้มค่าเงิน ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านอาหารและเครื่องดื่ม และด้านบุคลากรแนะนำการท่องเที่ยว ตามลำดับ ส่วนปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสบการณ์ที่ดีของนักท่องเที่ยวชาวไทย คือ ด้านความคุ้มค่าของเงิน ด้านศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยว ด้านที่พัก ด้านการเดินทาง/การขนส่งในพื้นที่ ด้านสภาพแวดล้อมและบรรยากาศของสถานที่ท่องเที่ยว ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติประเมินความพึงพอใจต่อองค์ประกอบด้านการเดินทางและบริการขนส่งในพื้นที่ ได้แก่ ความสะดวกสบายและเชื่อถือได้ ความปลอดภัย คุณภาพการให้บริการ ราคาที่จ่ายบริการ โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนความพึงพอใจน้อยสุดเมื่อเทียบกับองค์ประกอบด้านอื่น ดังนั้นทางกลุ่มจังหวัดฯ ควรจะต้องเร่งปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการให้บริการในด้านดังกล่าวเพื่อยกระดับความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยว และสร้างประสบการณ์ที่ดีสำหรับนักท่องเที่ยวที่เข้าเที่ยวมาในกลุ่มจังหวัดต่อไป

นพดล อินทร์จันทร์ และคณะ (2555) ได้ศึกษาการสำรวจการจัดกิจกรรมและการให้บริการพื้นที่ทางวัฒนธรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการวิจัยพบว่าทุกหน่วยงานของมีความเห็นว่าการจัดกิจกรรม หรือการจัดทำเอกสารความรู้ที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรมภายในหน่วยงาน มีวิธีการดำเนินงานการส่งเสริมทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติในหน่วยงานส่วนมาก 3 อันดับแรก คือ การศึกษาดูงาน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมา คือ การแต่งกาย คิดเป็นร้อยละ 25.0 และงานวิจัย คิดเป็นร้อยละ 12.5 ตามลำดับ ส่วน ปัญหาในการดำเนินงานการบำรุงรักษาศิลปวัฒนธรรมของชาติในหน่วยงาน 3 อันดับแรก คือ ขาดความร่วมมือจากบุคลากร คิดเป็นร้อยละ 22.5 รองลงมา คือ ไม่มีปัญหา คิดเป็นร้อยละ 20.0 และไม่มีเวลา คิดเป็นร้อยละ 15.0 ตามลำดับ โดยปัจจัยที่ช่วยให้หน่วยงานของท่านประสบความสำเร็จในด้านการทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของชาติ 3 อันดับแรก คือ ความร่วมมือจากบุคลากร คิดเป็นร้อยละ 42.5 รองลงมา คือ กิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 35.0 และนิสิต/นักเรียน คิดเป็นร้อยละ 25.0 ตามลำดับ การจัดกิจกรรมและการให้บริการพื้นที่ทางวัฒนธรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการอนุรักษ์ การส่งเสริมการเผยแพร่ และการพัฒนาวัฒนธรรม ด้านที่ 1 การอนุรักษ์ ทุกหน่วยงานมีกิจกรรมการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม โดยกิจกรรมการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมที่มีการจัดมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ วันสำคัญ คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมา คือ การแต่งกาย คิดเป็นร้อยละ 17.5 และการทำบุญ คิดเป็นร้อยละ 12.5 ตามลำดับ ด้านที่ 2 การส่งเสริม หน่วยงานที่มีกิจกรรมแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมจะมีการส่งเสริมทางด้วยภาษาและวัฒนธรรมควบคู่กัน ด้านที่ 3 การเผยแพร่ การถ่ายทอดและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมในภาพรวมยังอยู่ในระดับที่น้อย กล่าวคือ มีถึง 15 หน่วยงานที่ไม่มีเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 37.5 ส่วนในเรื่องของกิจกรรมการถ่ายทอดและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมจะมีในรูปแบบในเวปไซต์ วันสำคัญ นาฏศิลป์ และหนังสือรวมทั้ง CD ตามลำดับ ด้านที่ 4 การพัฒนาวัฒนธรรม มีการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาวัฒนธรรม ได้แก่ 1. การ

กราบเพื่อแสดงความเคารพต่อครูผู้สอนและครูอาจารย์ที่ท่านได้เป็นผู้ประสาวิชาทางด้านศิลปะ ซึ่งนักเรียนจะใช้วิธีการกราบทั้งต้นและท้ายชั่วโมงโดยพร้อมเพรียงกัน นับว่าเป็นการส่งเสริมและฟื้นฟูให้เกิดเป็นรูปธรรมได้อย่างชัดเจน 2. มีนโยบายสร้างวัฒนธรรมที่ดี ด้วยการส่งเสริมทักษะสื่อสารที่แสดงถึงการอนุรักษ์เห็นคุณค่าและตระหนักถึงศิลปวัฒนธรรมไทยด้วยการทักทาย โดยการไหว้ และพูดว่าสวัสดีครับ/สวัสดีค่ะ 3. ผู้บริหารคณะโดยเฉพาะหัวหน้าหน่วยงานเป็นแบบอย่างที่ดีในการสร้างวัฒนธรรมที่ดีในหน่วยงาน 4. การใส่ผ้าไทย 5. การทำบุญสงกรานต์ (รดน้ำดำหัวผู้ใหญ่) 6. ทำนุบำรุงโบราณสถานทางพระพุทธศาสนา 7. กิจกรรมเกสซ์เข้าพรรษา 8. กิจกรรมสมุนไพรกับวัฒนธรรมการกิน 9. กิจกรรมภูมิปัญญาหมอบ้าน 10. เชิญชวนให้สวมเสื้อผ้าไทยทุกวันจันทร์ รณรงค์เขียนเลขไทยในหนังสือราชการ เขียนตัวอักษรไทยสารบรรณในหนังสือราชการ 11. รณรงค์ให้บุคลากรสวมใส่ชุดผ้าไทย เพื่อเป็นการอนุรักษ์และฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม 12. กิจกรรมฟื้นฟูสำนักวิชาเศรษฐศาสตร์ฯ 13. มีการดำเนินการรณรงค์การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในด้านต่างๆอย่างต่อเนื่อง ทั้งบุคลากรและนิสิต 14. โครงการอบรมมารยาทไทย

ปณิศา สิริรุ่งโรจน์กนก (2559) ได้ศึกษาพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการจัดการโลจิสติกส์การท่องเที่ยว กรณีศึกษา ตลาดน้ำ อัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ผลการวิจัยพบว่านักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจปานกลางถึงมากต่อการจัดการโลจิสติกส์การท่องเที่ยวของตลาดน้ำ อัมพวา จังหวัดสมุทรสงครามในภาพรวม ในรายด้านส่วนใหญ่มาก เช่น ด้านความสะดวกทางกายภาพ ด้านการได้รับข้อมูลข่าวสาร ด้านการให้บริการ ด้านความปลอดภัยต่อบุคคลและทรัพย์สิน และด้านใช้จ่ายและการเงินได้ระดับความพึงพอใจปานกลาง และเมื่อวิเคราะห์นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะประชากรศาสตร์แตกต่างต่อความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการโลจิสติกส์การท่องเที่ยวในภาพรวม พบว่า ความพึงพอใจต่อการจัดการโลจิสติกส์การท่องเที่ยวในภาพรวมทุกด้านในกรณีที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และภูมิลำเนาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติความคิดเห็นด้านแนวทางการพัฒนาและปรับปรุงการจัดการโลจิสติกส์การท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวาให้ดีขึ้น ควรมีการบูรณาการการทำงานของทุกหน่วยงาน ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในการจัดการโลจิสติกส์การท่องเที่ยวภายในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาให้การท่องเที่ยวเกิดประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น รวมทั้งสามารถรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยวได้อย่างเต็มศักยภาพ ควรมีการนำ ระบบ ICT Management เข้ามาช่วยสนับสนุนในการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบมากขึ้น รวมทั้งระบบสนับสนุนและช่วยเหลืออื่น ๆ เช่น การเดินทาง ร้านอาหาร ข้อมูลอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกัน และท้ายที่สุดคือ การร่วมมือกันระหว่างแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียงในอนาคต อาจเพิ่มการจัดหาแผนที่เชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวไปสู่แหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง เพื่อเพิ่มโอกาสในการกระจายรายได้สู่ชุมชนมากขึ้น

ปวีณา ทวีวงศ์โอฬาร (2552) ได้ศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการวิจัยพบว่า ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า ปัจจัยทางด้านโบราณสถานและสภาพแวดล้อม ด้านการคมนาคมด้านบทบาทของรัฐ ได้รับความพึงพอใจมากจากการท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ส่วนปัจจัยด้านราคาสินค้าและบริการ ด้านความปลอดภัย ด้านของที่ระลึก ด้านการบริการ นักท่องเที่ยวชาวไทยได้รับความพึงพอใจในระดับปานกลาง ดังสรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยได้รับความพึงพอใจในการท่องเที่ยวในจังหวัด

พระนครศรีอยุธยา ด้านโบราณสถานและสภาพแวดล้อมมากที่สุด และได้รับความพึงพอใจด้านความปลอดภัยน้อยที่สุด ผลการเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจในการท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามลักษณะประชากรศาสตร์ พบว่า ปัจจัยด้านลักษณะประชากรที่แตกต่างกัน เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับรายได้ อาชีพ และสถานภาพที่แตกต่างกัน ส่งผลให้ได้รับความพึงพอใจจากการมาท่องเที่ยวที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านโบราณสถานและสิ่งแวดล้อม ราคาสินค้าและบริการ การคมนาคม ความปลอดภัย การบริการ ของที่ระลึก และบทบาทของภาครัฐแตกต่างกัน ผลการเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจในการท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาของนักท่องเที่ยวชาวไทย จำแนกตามลักษณะพฤติกรรมการท่องเที่ยว พบว่า ปัจจัยด้านพฤติกรรมมาท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน เช่น วัตถุประสงค์ของการมาท่องเที่ยว จำนวนผู้ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวลักษณะการเดินทางมาท่องเที่ยว พาหนะที่ใช้ในการเดินทางมาท่องเที่ยว ความถี่ในการเดินทางมาท่องเที่ยว ระยะเวลาในการเดินทางมาท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายในการมาท่องเที่ยวต่อครั้ง และแหล่งข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว ที่แตกต่างกัน มีผลต่อระดับความพึงพอใจในด้านโบราณสถานและสิ่งแวดล้อม ราคาสินค้าและบริการ การคมนาคม ความปลอดภัย การบริการ ของที่ระลึก และบทบาทของภาครัฐแตกต่างกัน

1.7 ข้อมูลสำนักศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

1.7.1 ประวัติสำนักศิลปะและวัฒนธรรม

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม เริ่มก่อตั้งเป็นหน่วยงานเพื่อสนับสนุนวิชาการตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พุทธศักราช 2518 ทำหน้าที่ตามแผนงานอนุรักษ์ ส่งเสริม และทำนุบำรุงศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม โดยมีชื่อแรกตั้งคือ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมวิทยาลัยครูพิบูลสงคราม ต่อมาเมื่อวิทยาลัยครู เปลี่ยนเป็นสถาบันราชภัฏ ตามพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ.2538 หน่วยงานนี้จึงได้เปลี่ยนชื่อว่า ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม

ปี พ.ศ.2542 สถาบันราชภัฏพิบูลสงครามได้จัดตั้งหน่วยงานตามโครงสร้างใหม่ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมเดิมจึงได้ถูกจัดตั้งเป็น สำนักศิลปวัฒนธรรม ซึ่งปี พ.ศ.2542 - 2547 อยู่ในการกำกับของรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา และปี พ.ศ.2545 - 2547 อยู่ในการดูแลของรองอธิการบดีฝ่ายกิจการพิเศษ

ปี พ.ศ. 2548 สถาบันราชภัฏพิบูลสงครามได้รับการยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีโครงสร้างหน่วยงานตามแบบมหาวิทยาลัยที่จัดให้สำนักศิลปะและวัฒนธรรม เป็นหน่วยงานที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ และตำแหน่งผู้อำนวยการเทียบเท่ารองอธิการบดี และคณบดี

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม นอกจากจะมีความเป็นมาโดยเนื่องตามพันธกิจของมหาวิทยาลัยแล้ว ยังมีความเป็นมาในฐานะเป็นองค์กรเครือข่ายทางวัฒนธรรมกับหน่วยงานอื่นดังนี้

พ.ศ. 2520 ทำหน้าที่เป็นหน่วยประเคราะห์ศูนย์ชุมนุมส่งเสริมวัฒนธรรม ซึ่งเป็นงานฝากของกองวัฒนธรรม กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการในขณะนั้น

พ.ศ. 2523 เปลี่ยนชื่อจากหน่วยประเคราะห์เป็นศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาวัฒนธรรม

พ.ศ. 2525 เปลี่ยนชื่อจากศูนย์ส่งเสริมฯ เป็นศูนย์วัฒนธรรมจังหวัดพิษณุโลกในบทบาทหน้าที่หน่วยงานเครือข่ายของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (สวช.) กระทรวง ศึกษาธิการ

พ.ศ. 2535 กองอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรม สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้ขอให้ศูนย์วัฒนธรรมจังหวัดทุกจังหวัดทั่วประเทศเป็นเครือข่ายในด้านอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมศิลปกรรมท้องถิ่น โดยจัดตั้งเป็นหน่วยอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมศิลปกรรมท้องถิ่น จังหวัด มีหน้าที่ดูแลงานอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมศิลปกรรมท้องถิ่น ในโครงการถ่ายโอนการสนับสนุนแผนปฏิบัติการเพื่อจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมศิลปกรรมระดับจังหวัด ซึ่งต่อมาในปี พ.ศ. 2544 คณะอนุกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรมแห่งชาติ ก็ได้มีมติให้เพิ่มบทบาทของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรมแห่งชาติ ควบคู่ไปกับสิ่งแวดล้อมศิลปกรรม

พ.ศ. 2549 สำนักศิลปะและวัฒนธรรม ได้เคลื่อนย้ายหน่วยงานมาตั้งอยู่ที่ศูนย์คอมพิวเตอร์ (เก่า) ซึ่งแต่เดิมเป็นหอสมุด โดยมีโครงสร้างอาคารเป็น 2 ชั้น เมื่อวันที่ 12 สิงหาคม 2549 เป็นต้นมา

ก่อตั้งพิพิธภัณฑสถานเมืองพิษณุโลก ในบริเวณชั้น 1 ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรมพ.ศ. 2553 ได้รับงบประมาณซ่อมแซมจากกลุ่มจังหวัด จำนวน 19 ล้านบาท ก่อตั้งศูนย์วัฒนธรรมและการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 ในบริเวณชั้น 2 ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม ซึ่งเปิดให้บริการพิพิธภัณฑสถานเมืองพิษณุโลก และ ศูนย์วัฒนธรรมและการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 ตั้งแต่เดือนมกราคม 2554 เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบัน

พ.ศ. 2553 กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 ให้การสนับสนุนงบประมาณปรับปรุงภูมิทัศน์ ศูนย์วัฒนธรรมและการท่องเที่ยวจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1 จำนวน 30 ล้านบาท (งบบุคลากรจังหวัดพิษณุโลก)

พ.ศ. 2553 กระทรวงวัฒนธรรม ได้ยกให้ สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เป็นศูนย์วัฒนธรรมไทยสายใยชุมชน โดยมีเป้าหมายหลักในการเสริมสร้างแหล่งเรียนรู้ และ ถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม เพื่อประยุกต์ใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตแก่ ครอบครัว ชุมชน และสังคม ก่อให้เกิดความเข้มแข็งของชุมชนด้วยมิติวัฒนธรรม โดยระบบคุณค่าทางวัฒนธรรม คุณธรรมจริยธรรมตามหลักของพุทธศาสนา การเกิดจิตสำนึกและความภาคภูมิใจในท้องถิ่นตน นำมาพัฒนาและแก้ไขปัญหาในชุมชน

พ.ศ. 2555 กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม คัดเลือกให้ สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เป็นศูนย์วัฒนธรรมเฉลิมราชจังหวัดพิษณุโลก พร้อมสนับสนุนงบประมาณดำเนินงานทุกปี

พ.ศ. 2556 สภาวัฒนธรรมจังหวัดพิษณุโลก ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยฯ กำลังดำเนินการปรับปรุงภูมิทัศน์สำนักศิลปะและวัฒนธรรมภายใต้โครงการปรับปรุงภูมิทัศน์ศูนย์วัฒนธรรมและการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง 1

1.7.2 วิสัยทัศน์ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม

เป็นแหล่งการเรียนรู้ อนุรักษ์ และทำนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา และภูมิปัญญาทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ

1.7.3 พันธกิจของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม

- 1) อนุรักษ์ และทำนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา และภูมิปัญญาไทยให้คงอยู่อย่างยั่งยืน
- 2) สืบสาน พัฒนา ส่งเสริม เผยแพร่ และสนับสนุนการทำนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา และภูมิปัญญาไทยอย่างเป็นระบบ โดยมีพิพิธภัณฑ์เป็นแหล่งเรียนรู้
- 3) ส่งเสริมสนับสนุนนักศึกษา ตลอดจนครูอาจารย์ หรือบุคคลทั่วไปทั้งในและนอกสถาบัน ให้มีความรู้ความเข้าใจในงานด้านศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา และภูมิปัญญาไทย เพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจในความเป็นไทย
- 4) พัฒนาการให้บริการวิชาการและการเผยแพร่ข้อมูลด้านศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา และภูมิปัญญาไทย โดยใช้แนวทางตามพระราชดำริ
- 5) ใช้กระบวนการศึกษาวิจัยในการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ และบูรณาการองค์ความรู้เดิมที่มีอยู่ โดยใช้แนวทางตามพระราชดำริ
- 6) พัฒนาระบบการบริหารจัดการด้านทำนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา และภูมิปัญญาไทยตามหลักธรรมาภิบาล เพื่อพัฒนาองค์กรอย่างยั่งยืน
- 7) สร้างเครือข่ายความร่วมมือในการอนุรักษ์และทำนุบำรุงศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา และภูมิปัญญาไทย ให้คงอยู่อย่างยั่งยืน

1.7.3 โครงการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2558 – 2560 ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม

1. โครงการประจำปีงบประมาณ 2558

- 1.1 กิจกรรมศรีสุชนาภูมกรรมล้านน่าน ครั้งที่ 6 (Phitsanulok International Festival)
- 1.2 กิจกรรมศรีสุชนาภูมกรรมล้านน่าน ครั้งที่ 6 (สัจจร)
- 1.3 กิจกรรมศรีสุชนาภูมกรรมล้านน่าน ครั้งที่ 6 (มหกรรมศิลปวัฒนธรรม)
- 1.4 กิจกรรมสืบสานประเพณีลอยกระทง “มนต์เสน่ห์แห่งสายน้ำ”
- 1.5 โครงการแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมระหว่างประเทศและภายในประเทศ
- 1.6 โครงการส่งเสริมและอนุรักษ์กิจกรรมสำคัญทางศาสนา ประเพณี
 - 1) กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา
 - 2) กิจกรรมหล่อเทียนพรรษา และถวายเทียนพรรษา
 - 3) กิจกรรมตักบาตรพระเดินหนริมแม่น้ำน่าน

4) กิจกรรมทอดกฐินสามัคคี

1.7 กิจกรรมเสริมสร้างทักษะทางปัญญาพัฒนาสู่ความเป็นผู้นำ (ผู้บริหาร/บุคลากร)

1.8 กิจกรรมเสริมสร้างทักษะทางปัญญาพัฒนาสู่ความเป็นผู้นำ (นักศึกษา)

2. โครงการประจำปีงบประมาณ 2559

2.1 โครงการศรีสุขนาฎกรรมลำน่าน ครั้งที่ 7

2.2 โครงการบูรณาการศิลปวัฒนธรรมและเชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น

2.3 โครงการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม

1) กิจกรรมโครงการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมร่วมงานนิทรรศการนครศรีธรรมราชและการแสดงมหรสพศิลปวัฒนธรรม 4 ภาค งานลากพระ ประจำปี 2558

2) กิจกรรม งานเทศกาลโคราช ศิลปะและวัฒนธรรมนานาชาติ 2559

3) กิจกรรม งานช่วงวัฒนธรรมสร้างสรรค์ภูมิปัญญา พัฒนาสุนทรีย์ภาพในมิติทางวัฒนธรรม ประจำปี 2559 “เรียนรู้อดีต สืบสานปัจจุบัน เพื่อสร้างสรรค์สู่อนาคต”

2.4 โครงการส่งเสริม สืบสาน และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

1) กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากร (ผู้บริหาร/บุคลากร)

2) กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากร (นักศึกษา)

3) กิจกรรมหล่อเทียนพรรษาและกิจกรรมถวายเทียนพรรษา

4) กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา

5) กิจกรรมตักบาตรพระเดินหน

6) กิจกรรมทอดกฐินสามัคคี

7) กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้หลักศาสนพิธีในวิถีสังคมไทย

3. โครงการประจำปีงบประมาณ 2560

3.1 โครงการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม

3.2 โครงการบูรณาการศิลปวัฒนธรรมและเชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น

3.3 ศรีสุขนาฎกรรมลำน่าน ครั้งที่ 8 “สมเด็จพระนเรศวรมหาราช จอมราชันคู่แผ่นดิน”

3.4 โครงการส่งเสริม สืบสาน และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

1) กิจกรรมทอดกฐิน

2) กิจกรรมวิปัสสนากรรมฐาน

- 3) กิจกรรมหล่อเทียนพรรษา และถวายเทียนพรรษา
- 4) กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา
- 5) กิจกรรมบรรพชาอุปสมบทหมู่ถวายเป็นพระราชกุศล
- 6) กิจกรรมพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่การต่อยอดเชิงพาณิชย์

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) เพื่อหาแนวทางการพัฒนา กิจกรรมการเผยแพร่ของสำนักศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ซึ่งมีกระบวนการดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ บุคลากร มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 965 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ กำหนดขนาดกลุ่มประชากรตัวอย่างคำนวณจากสูตรของมาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1967 อ้างถึงใน ธาณินทร์ ศิลป์จารุ, 2549, 47) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% โดยใช้ความคลาดเคลื่อน ในการสุ่ม 5% ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 \pm Ne^2}$$

เมื่อ n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนที่เกิดจากการสุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดเป็น 0.05

สามารถคำนวณได้ดังนี้

$$n = \frac{965}{1 + 965(0.05)^2}$$

$$n = \frac{965}{1 + 965(0.0025)}$$

$$n = \frac{965}{3.4125}$$

$$n = 282$$

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีประชากรกลุ่มเป้าหมายจำนวน 965 คนได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำนวน 282 คน และทำการกำหนดสัดส่วน จำแนกตามหน่วยงานดังตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงกลุ่มประชากรตัวอย่างของแต่ละหน่วยงาน

หน่วยงาน	จำนวนประชากรจริง (คน)	จำนวนประชากรกลุ่ม ตัวอย่าง (คน)
คณะครุศาสตร์	156	46
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	120	35
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	72	21
คณะวิทยาการจัดการ	88	26
คณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหาร	66	19
คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	65	19
โครงการจัดตั้งคณะสังคมศาสตร์	43	13
โครงการจัดตั้งคณะสาธารณสุขศาสตร์	3	1
บัณฑิตวิทยาลัย	7	2
สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ	24	7
สำนักศิลปะและวัฒนธรรม	10	3
กองบริหารงานบุคคล	16	5
กองกลาง	161	46
กองนโยบายและแผน	11	3
กองบริการการศึกษา	18	5
กองพัฒนานักศึกษา	38	11
โครงการจัดตั้งศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ	17	5
โครงการจัดตั้งกองคลัง	15	4
โครงการจัดตั้งกองมาตรฐานวิชาการและ ประกันคุณภาพการศึกษา	6	2
โครงการจัดตั้งกองส่งเสริมและพัฒนาความ เป็นเลิศทางด้านกีฬา	10	3
โครงการจัดตั้งสถาบันนานาชาติ	16	5
โครงการจัดตั้งสถาบันเศรษฐกิจพอเพียง	3	1
รวม	965	282

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งได้จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยด้านบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ และหน่วยงาน

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ตอนที่ 3 ระดับความคิดเห็นต่อการรับรู้กิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับการรับรู้กิจกรรม จำนวน 15 ข้อ ลักษณะแบบสอบถามกำหนดค่าคะแนนเป็นช่วงน้ำหนักประมาณค่า ได้ 5 ระดับ จากลักษณะคำถามชนิดจัดอันดับคุณภาพ 5 ระดับของไลเคิร์ธ ซึ่งมีความหมายดังนี้

ระดับ 1 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ 1 คะแนน
ระดับ 2 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย	มีค่าเท่ากับ 2 คะแนน
ระดับ 3 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง	มีค่าเท่ากับ 3 คะแนน
ระดับ 4 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก	มีค่าเท่ากับ 4 คะแนน
ระดับ 5 หมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด	มีค่าเท่ากับ 5 คะแนน

3. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือโดยมีขั้นตอน ดังนี้

3.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการดำเนินกิจกรรม เพื่อกำหนดเป็นโครงสร้างและขอบเขตของเนื้อหาในเครื่องมือ โดยขอคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาผู้ควบคุมงานวิจัย

3.2 นำแบบสอบถามขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง IOC (index of item objective congruence) ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อความสมบูรณ์ของเครื่องมือวิจัย

3.3 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์ให้กลุ่มตัวอย่างทดสอบ คือ บุคลากรในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 282 ชุด

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

เก็บข้อมูลได้จาก 2 ส่วน คือ 1) การเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) ได้จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น หนังสือ รายงานโครงการประจำปี งานวิจัย แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง 3) การเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (primary data) โดยใช้แบบสอบถามตามที่ถูกผู้วิจัยได้สร้างขึ้นแล้ว โดยการแจกแบบสอบถาม ให้กับกลุ่มตัวอย่างของบุคลากรในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เพื่อตอบแบบสอบถามตามประเด็นที่ได้กำหนดขึ้น

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลแล้วเสร็จ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ การแจกแจงความถี่และการหาค่าร้อยละ ในรูปแบบการบรรยายประกอบตาราง และวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจ จากแบบสอบถาม โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ด้วยโปรแกรม SPSS for Window การวิเคราะห์แบบสอบถาม ใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบตามแนวคิดของเบสท์ (Best) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 ถึง 1.49 แสดงว่า มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.50 ถึง 2.49 แสดงว่า มีความพึงพอใจในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.50 ถึง 3.49 แสดงว่า มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.50 ถึง 4.49 แสดงว่า มีความพึงพอใจในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.50 ถึง 5.00 แสดงว่า มีความพึงพอใจในระดับดีมากที่สุด

6. การนำเสนอผลการวิจัยเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยนำเสนอผลวิจัยเชิงปริมาณรูปแบบสถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงสุดและค่าต่ำสุด พร้อมกับตาราง แผนภาพ และแผนภูมิ เพื่อให้การนำเสนอมีความชัดเจนและเข้าใจมากยิ่งขึ้น

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ 3 ประเด็นดังต่อไปนี้

1. ความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
2. ความคิดเห็นของบุคลากรในการเข้าร่วมกิจกรรมเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
3. แนวทางการพัฒนากิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

1. ความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

การศึกษาความพึงพอใจการจัดกิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม โดยวิธีการศึกษาจากผลการประเมินของกิจกรรม จากรายงานโครงการประจำปี 2558 – 2560 รวมระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา พบว่า

1.1 กิจกรรมด้านการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ได้รับการประเมินผลความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 20 กิจกรรม ได้แก่

1.1.1 กิจกรรมประจำปีงบประมาณ 2558

- 1) กิจกรรมศรีสุชนาฏกรรมลำน้ำน่าน ครั้งที่ 6
- 2) กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา
- 3) กิจกรรมทอดกฐินสามัคคี
- 4) กิจกรรมเสริมสร้างทักษะทางปัญญาพัฒนาสู่ความเป็นผู้นำ (ผู้บริหาร/บุคลากร)

1.1.2 กิจกรรมประจำปีงบประมาณ 2559

- 1) โครงการศรีสุชนาฏกรรมลำน้ำน่าน ครั้งที่ 7
- 2) โครงการบูรณาการศิลปวัฒนธรรมและเชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น
- 3) กิจกรรมโครงการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม
- 4) กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากร

(ผู้บริหาร/บุคลากร)

- 5) กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากร (นักศึกษา)
- 6) กิจกรรมหล่อเทียนพรรษาและกิจกรรมถวายเทียนพรรษา
- 7) กิจกรรมตักบาตรพระเดินหน
- 8) กิจกรรมทอดกฐินสามัคคี
- 9) กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้หลักศาสนพิธีในวิถีสังคมไทย

1.1.3 กิจกรรมประจำปีงบประมาณ 2560

- 1) โครงการศรีสุขนาฏกรรมลำน้ำน่าน ครั้งที่ 8 “สมเด็จพระนเรศวรมหาราช จอมราชันคู่แผ่นดิน”
- 2) โครงการบูรณาการศิลปวัฒนธรรมและเชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น
- 3) กิจกรรมตักบาตรพระเดินหน
- 4) กิจกรรมหล่อเทียนพรรษา และถวายเทียนพรรษา
- 5) กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา
- 7) กิจกรรมพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่การท่องเที่ยวเชิงพหุวัฒนธรรม

กิจกรรมของสำนักศิลปะและวัฒนธรรมได้ดำเนินจัดโครงการในรอบ 3 ปี (พ.ศ. 2558 – 2560) รวมทั้ง 44 กิจกรรม กิจกรรมด้านการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ได้รับการประเมินผลความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 20 กิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 45.46 ของกิจกรรมทั้งหมด ซึ่งส่วนหนึ่งกิจกรรมด้านการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมที่ได้รับการประเมินตัวชี้วัดจากร้อยละความสำเร็จของโครงการ กิจกรรมที่จัดขึ้นมีทั้งกิจกรรม/โครงการต่อเนื่อง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นโครงการที่เกี่ยวข้องกับวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เช่น กิจกรรมหล่อเทียนพรรษา ถวายเทียนพรรษา กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา กิจกรรมทอดกฐินสามัคคี และกิจกรรมที่จัดขึ้นไม่ต่อเนื่องทุกปี

1.2 กิจกรรมเผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรมมีระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ความพึงพอใจต่อ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ความพึงพอใจต่อกิจกรรมหรือโครงการประจำปี

งบประมาณ 2558

ลำดับ	กิจกรรม/โครงการ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ระดับความพึงพอใจ
1	กิจกรรมศรีสุขนาฏกรรมลำน้ำน่าน ครั้งที่ 6	4.55	มากที่สุด
2	กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา	4.40	มาก
3	กิจกรรมทอดกฐินสามัคคี	4.48	มาก

4	กิจกรรมเสริมสร้างทักษะทางปัญญาพัฒนาสู่ความเป็นผู้นำ (ผู้บริหาร/บุคลากร)	4.71	มากที่สุด
รวม		4.54	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมเผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรม ประจำปีงบประมาณ 2558 ได้รับความพึงพอใจระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย รวม 4.54 แสดงถึงระดับความพึงพอใจต่อกิจกรรมเผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรมระดับมากที่สุด โดยกิจกรรมที่มีระดับความพึงพอใจสูงสุดคือ กิจกรรมเสริมสร้างทักษะทางปัญญาพัฒนาสู่ความเป็นผู้นำ (ผู้บริหาร/บุคลากร) มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยที่ 4.71 ลำดับต่อมาคือ กิจกรรมศรีสุชนาภรณ์ถ้ำน้ำน่าน ครั้งที่ 6 มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยที่ 4.55 กิจกรรมทอดกฐินสามัคคี มีความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ยที่ 4.48 และกิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา มีความพึงพอใจระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.40 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ความพึงพอใจต่อกิจกรรมหรือโครงการประจำปีงบประมาณ 2559

ลำดับ	กิจกรรม/โครงการ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ระดับความพึงพอใจ
1	โครงการศรีสุชนาภรณ์ถ้ำน้ำน่าน ครั้งที่ 7	4.46	มากที่สุด
2	โครงการบูรณาการศิลปวัฒนธรรมและเชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น	4.39	มาก
3	กิจกรรมโครงการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม	4.45	มาก
4	กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากร (ผู้บริหาร/บุคลากร)	4.46	มาก
5	กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากร (นักศึกษา)	4.32	มาก
6	กิจกรรมหล่อเทียนพรรษาและกิจกรรมถวายเทียนพรรษา	4.48	มาก
7	กิจกรรมตักบาตรพระเดินหน	4.68	มากที่สุด
8	กิจกรรมทอดกฐินสามัคคี	4.68	มากที่สุด
9	กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้หลักศาสนพิธีในวิถีสังคมไทย	4.17	มาก
รวม		4.46	มาก

จากตารางที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมเผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรม ประจำปีงบประมาณ 2559 ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย รวม 4.46 โดยกิจกรรมที่มีระดับความพึงพอใจสูงสุดคือ กิจกรรมหล่อเทียนพรรษาและกิจกรรมถวายเทียนพรรษา และกิจกรรมตักบาตรพระเดินหน มีค่าเฉลี่ยที่ 4.68 อันดับต่อมา ได้แก่ กิจกรรมหล่อเทียนพรรษาและกิจกรรมถวายเทียนพรรษา มีความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.48 กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากร (ผู้บริหาร/บุคลากร) และโครงการศรีสุชนาภกรรมลำน่าน ครั้งที่ 7 ความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ยเฉลี่ยที่ 4.46 กิจกรรมโครงการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.45 โครงการบูรณาการศิลปวัฒนธรรมและเชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น ความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.39 กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากร (นักศึกษา) ความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.32 และกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้หลักศาสนพิธีในวิถีสังคมไทย ความพึงพอใจระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.17 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 ระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ความพึงพอใจต่อกิจกรรมหรือโครงการประจำปี

งบประมาณ 2560

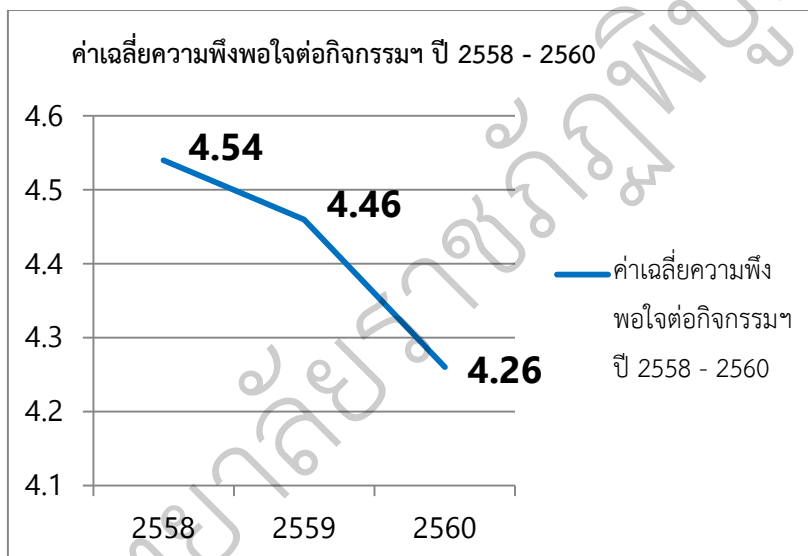
ลำดับ	กิจกรรม/โครงการ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ระดับความพึงพอใจ
1	โครงการศรีสุชนาภกรรมลำน่าน ครั้งที่ 8 “สมเด็จพระนเรศวรมหาราชจอมราชันคู่แผ่นดิน”	4.19	มาก
2	โครงการบูรณาการศิลปวัฒนธรรมและเชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น	4.44	มาก
3	กิจกรรมตักบาตรพระเดินหน	4.18	มาก
4	กิจกรรมหล่อเทียนพรรษา และถวายเทียนพรรษา	3.91	มาก
5	กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา	4.47	มาก
6	โครงการบรรพชาอุปสมบทหมู่	4.34	มาก
7	กิจกรรมพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่การต่อยอดเชิงพาณิชย์	4.29	มาก
รวม		4.26	มาก

จากตารางที่ 4 กิจกรรมเผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรม ประจำปีงบประมาณ 2560 ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ย รวม 4.26 โดยกิจกรรมที่มีระดับความพึงพอใจสูงสุด คือ กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา ความพึงพอใจระดับมาก 4.47 และลำดับต่อมา คือ โครงการบูรณาการ

ศิลปวัฒนธรรมและเชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น ความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.44 โครงการบรรพชาอุปสมบทหมู่ ความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.34 กิจกรรมพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่การต่อยอดเชิงพาณิชย์ ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจระดับมาก 4.29 โครงการศรีสุชนาภรณ์กรรมลำน่าน ครั้งที่ 8 “สมเด็จพระนเรศวรมหาราชจอมราชันคู่แผ่นดิน” ความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.19 กิจกรรมตักบาตรพระเดินหน ความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.18 และ กิจกรรมหล่อเทียนพรรษา และถวายเทียนพรรษา ความพึงพอใจระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.91 ตามลำดับ

1.3 กิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมระหว่างปี พ.ศ. 2558 – 2560 มีระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ความพึงพอใจต่อ ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 1 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อกิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ในปีงบประมาณ 2558 – 2560

จากภาพที่ 1 กิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีระดับความพึงพอใจในระหว่างปีงบประมาณ 2558 – 2560 ในระดับมากที่สุดในปีงบประมาณ 2558 ค่าเฉลี่ยต่อปี 4.54 และระดับมากในปีงบประมาณ 2559 – 2560 มีค่าเฉลี่ยที่ 4.46 และ 4.26 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมเผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรมจะมีค่าเฉลี่ยลดลงทุกปีงบประมาณ จากมากสุดในปี 2558 ที่ค่าเฉลี่ย 4.54 และต่ำสุดในปีงบประมาณ 2560 ค่าเฉลี่ยที่ 4.26

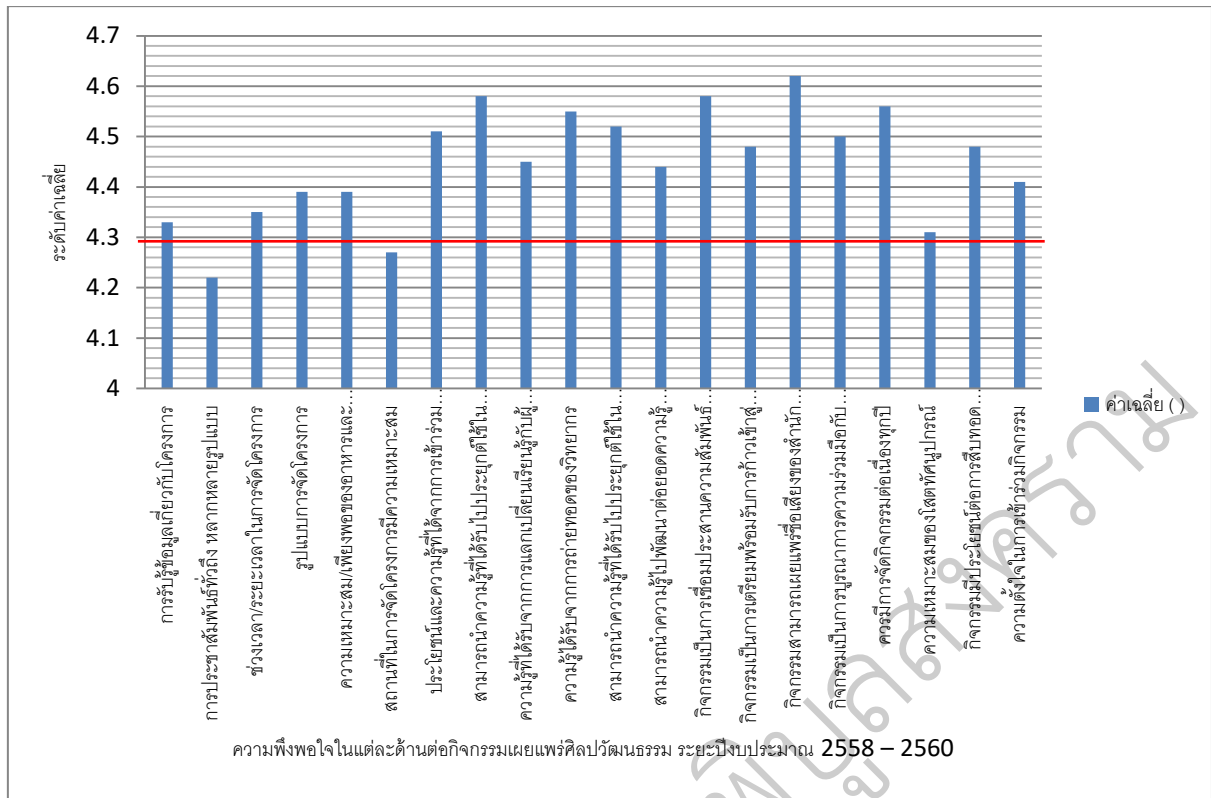
1.4 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ความพึงพอใจต่อกิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ระยะเวลาปีงบประมาณ 2558 – 2560

ตารางที่ 5 ระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ความพึงพอใจในแต่ละด้านต่อกิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ระยะ
ปีงบประมาณ 2558 – 2560

ลำดับ	ความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ความพึงพอใจ
1	การรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับโครงการ	4.33	มาก
2	การประชาสัมพันธ์ทั่วถึง หลากหลายรูปแบบ	4.22	มาก
3	ช่วงเวลา/ระยะเวลาในการจัดโครงการ	4.35	มาก
4	รูปแบบการจัดโครงการ	4.39	มาก
5	ความเหมาะสม/เพียงพอของอาหารและเครื่องดื่ม	4.39	มาก
6	สถานที่ในการจัดโครงการมีความเหมาะสม	4.27	มาก
7	ประโยชน์และความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมโครงการ	4.51	มากที่สุด
8	สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน	4.58	มากที่สุด
9	ความรู้ที่ได้รับจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้ร่วมโครงการ	4.45	มาก
10	ความรู้ที่ได้รับจากการถ่ายทอดของวิทยากร	4.55	มากที่สุด
11	สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการศึกษา/การทำงาน	4.52	มากที่สุด
12	สามารถนำความรู้ไปพัฒนาต่อยอดความรู้เดิมที่มีอยู่	4.44	มาก
13	กิจกรรมเป็นการเชื่อมประสานความสัมพันธ์แลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมและความร่วมมือในระดับอุดมศึกษา	4.58	มากที่สุด
14	กิจกรรมเป็นการเตรียมพร้อมรับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	4.48	มาก
15	กิจกรรมสามารถเผยแพร่ชื่อเสียงของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม	4.62	มากที่สุด
16	กิจกรรมเป็นการบูรณาการความร่วมมือกับเครือข่าย	4.50	มากที่สุด
17	ควรมีการจัดกิจกรรมต่อเนื่องทุกปี	4.56	มากที่สุด
18	ความเหมาะสมของสื่อที่ศนุปรกรณ์	4.31	มาก
19	กิจกรรมมีประโยชน์ต่อการสืบทอดศิลปวัฒนธรรม ศาสนา และภูมิปัญญาท้องถิ่น	4.48	มาก
20	ความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม	4.41	มาก
รวม		4.45	มาก

จากตารางที่ 5 ความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ ต่อกิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในปีงบประมาณ 2558 – 2560 มีค่าเฉลี่ย 4.45 คือระดับความพึงพอใจมาก รายการความพึงพอใจที่ได้มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ กิจกรรมสามารถเผยแพร่ชื่อเสียงของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ความพึงพอใจระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.62 กิจกรรมสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และกิจกรรมเป็นการเชื่อมประสานความสัมพันธ์แลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมและความร่วมมือในระดับอุดมศึกษา ความพึงพอใจระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.58 ควรมีการจัดกิจกรรมต่อเนื่องทุกปี ความพึงพอใจระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.56 ความรู้ที่รับจากการถ่ายทอดของวิทยากร ความพึงพอใจระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.55 สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการศึกษา/การทำงาน ความพึงพอใจระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.52 กิจกรรมเป็นการบูรณาการความร่วมมือกับเครือข่าย ความพึงพอใจระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.50 ประโยชน์และความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมโครงการ ความพึงพอใจระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.51 กิจกรรมเป็นการเตรียมพร้อมรับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน และกิจกรรมมีประโยชน์ต่อการสืบทอด ศิลปวัฒนธรรม ศาสนา และภูมิปัญญาท้องถิ่น ความพึงพอใจระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.48 ความรู้ที่รับจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้ร่วมโครงการ ความพึงพอใจระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยคือ 4.45 สามารถนำความรู้ไปพัฒนาต่อยอดความรู้เดิมที่มีอยู่ ความพึงพอใจระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.44 ความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม ความพึงพอใจระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.41 รูปแบบการจัดโครงการ และความเหมาะสม/เพียงพอของอาหารและเครื่องดื่ม มีค่าเฉลี่ย ความพึงพอใจระดับมากที่สุด 4.39 ช่วงเวลา/ระยะเวลาในการจัดโครงการ ความพึงพอใจระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.35 การรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับโครงการ ความพึงพอใจระดับมากที่สุด 4.33 ความเหมาะสมของสถานที่ศูนย์บริการ ความพึงพอใจระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.31 สถานที่ในการจัดโครงการมีความเหมาะสม ความพึงพอใจระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.27 และการประชาสัมพันธ์ทั่วถึง หลากหลายรูปแบบ ความพึงพอใจระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.2

ภาพที่ 2 แสดงระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ความพึงพอใจในแต่ละด้านต่อกิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ระยะเวลาปีงบประมาณ 2558 – 2560

จากภาพที่ 2 ผลการศึกษาพบว่า ความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ ต่อกิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.45 โดยผู้เข้าร่วมอบรมมีความพึงพอใจในด้าน กิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรมสามารถเผยแพร่ชื่อเสียงของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามได้ มีค่าเฉลี่ยที่ 4.62 ในขณะที่ด้านที่ได้รับความพึงพอใจน้อยที่สุด คือ การประชาสัมพันธ์ทั่วถึง หลากหลายรูปแบบ มีค่าเฉลี่ยที่ 4.22

2. ศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรในการเข้าร่วมกิจกรรมเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ผลการศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรในการเข้าร่วมกิจกรรมเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรมของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างบุคลากร ในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จาก 22 หน่วยงาน จำนวน 282 คน ได้ตอบแบบสอบถามจำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ 72.70 พบว่า

2.1 ข้อมูลทั่วไป

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	67	32.7
หญิง	138	67.3
รวม	205	100

จากตารางที่ 6 ผลการศึกษาข้อมูลคุณลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้บริโภค พบว่าผู้บริโภคส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 67.3 รองลงมาเป็นเพศชาย จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 32.7

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 25 ปี	10	4.9
25-30 ปี	60	29.3
31-35 ปี	55	26.8
36-40 ปี	61	29.8
41-45 ปี	8	3.9
46-50 ปี	5	2.4
50 ปีขึ้นไป	6	2.9
รวม	205	100.0

จากตารางที่ 7 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดอยู่ในช่วงอายุ 36 – 40 ปี จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 29.8 รองลงมาอยู่ในช่วงอายุ 25 – 30 ปี จำนวน 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.3 รองลงมาอยู่ในช่วงอายุ 55 คิดเป็นร้อยละ 26.8 รองลงมาคือช่วงอายุน้อยกว่า 25 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 4.9 รองลงมาคือช่วงอายุ 41-45 ปี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 3.9 รองลงมาอยู่ในช่วงอายุ 50 ปีขึ้นไป จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9 และน้อยที่สุดคือช่วงอายุ 46-60 ปี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 5,000 บาท	2	1.0
5,000-10,000 บาท	3	1.5
10,001-15,000 บาท	13	6.3
15,001-20,000 บาท	99	48.3
20,001-25,000 บาท	52	25.4
มากกว่า 25,000 บาท	36	17.6
รวม	205	100.0

จากตาราง 8 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุด คือช่วงรายได้ 15,001-20,000 บาท จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 48.3 รองลงมาคือช่วงรายได้ 20,001-25,000 บาท จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 25.4 ช่วงรายได้ มากกว่า 25,000 บาท จำนวน 36 คิดเป็นร้อยละ 17.6 ช่วงรายได้ 10,001-15,000 บาท จำนวน 13 คิดเป็นร้อยละ 6.3 ช่วงรายได้ 5,001-10,000 บาท จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 และจำนวนน้อยสุดคือช่วงรายได้น้อยกว่า 5000 บาท จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการศึกษา

การศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
มัธยมศึกษา	2	1.0
อนุปริญญา	1	0.5
ปริญญาตรี	189	92.2
สูงกว่าปริญญาตรี	13	6.3
รวม	205	100.0

จากตารางที่ 9 ผลการศึกษาพบว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุดมีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 92.2 อันดับรองเป็นระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.3 การศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1 และอันดับน้อยสุดคือระดับอนุปริญญา จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามหน่วยงาน

หน่วยงาน	จำนวน	ร้อยละ
คณะครุศาสตร์	36	17.6
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	18	8.8
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	14	6.8
คณะวิทยาการจัดการ	29	14.1
คณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหาร	11	5.4
คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	8	3.9
โครงการจัดตั้งคณะสังคมศาสตร์	4	2.0
โครงการจัดตั้งคณะสาธารณสุขศาสตร์	1	0.5
บัณฑิตวิทยาลัย	2	1.0
สำนักศิลปะและวัฒนธรรม	3	1.5
สำนักวิทยาการจัดการและเทคโนโลยีสารสนเทศ	6	2.9
กองกลาง	34	16.6
กองนโยบายและแผน	5	2.4
กองบริการการศึกษา	7	3.4
กองพัฒนานักศึกษา	8	3.9
กองบริหารงานบุคคล	4	2.0
โครงการจัดตั้งกองคลัง	3	1.5
โครงการจัดตั้งศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ	5	2.4
โครงการจัดตั้งสถาบันนานาชาติ	2	1.0
โครงการจัดตั้งกองมาตรฐานวิชาการและประกันคุณภาพการศึกษา	0	0.0
โครงการจัดตั้งกองส่งเสริมและพัฒนาความเป็นเลิศทางด้านกีฬา	1	0.5
โครงการจัดตั้งสถาบันเศรษฐกิจพอเพียง	4	2.0
อื่นๆ	0	0
รวม	205	100.0

จากตารางที่ 10 ผลการศึกษาพบว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างของหน่วยงานที่มีจำนวนมากที่สุดคือคณะครุศาสตร์ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 17.6 รองลงมาได้แก่ กองกลาง จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 16.6 คณะวิทยาการจัดการจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 14.1 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8 คณะเทคโนโลยีเกษตรและอาหาร จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.4 คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม และกองพัฒนานักศึกษาจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 3.9 กองบริการการศึกษา จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.4 สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9 โครงการจัดตั้งศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ และกองนโยบายและแผน จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4 โครงการจัดตั้งคณะสังคมศาสตร์ กองบริหารงานบุคคล และโครงการจัดตั้งเศรษฐกิจพอเพียง จำนวนหน่วยงานละ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2 สำนักศิลปะและวัฒนธรรม และโครงการจัดตั้งกองคลัง จำนวนหน่วยงานละ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 บัณฑิตวิทยาลัย และโครงการจัดตั้งสถาบันนานาชาติ จำนวนหน่วยงานละ 2 คิดเป็นร้อยละ 1 และหน่วยงานที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือโครงการจัดตั้งกองส่งเสริมและพัฒนาความเป็นเลิศทางด้านกีฬา จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 และโครงการจัดตั้งกองมาตรฐานวิชาการและประกันคุณภาพการศึกษา จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0

2.2 การเข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 11 ผู้เข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ร่วมกิจกรรม	จำนวน	ร้อยละ
เคยเข้าร่วม	179	87.3
ไม่เคยเข้าร่วม	26	12.7
รวม	205	100.0

จากตารางที่ 11 ผลการศึกษาพบว่าผู้เคยเข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 87.3 และ ผู้ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 12.7

ตารางที่ 12 การเข้าร่วมรายการกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

กิจกรรม	จำนวน		รวม	ร้อยละ		รวม
	เข้าร่วม	ไม่เข้าร่วม		เข้าร่วม	ไม่เข้าร่วม	
กิจกรรมศรีสุชนาฏกรรมลำน้ำน่าน ครั้งที่ 6 ประจำปีงบประมาณ 2558	95	110	205	46.3	53.7	100
โครงการศรีสุชนาฏกรรมลำน้ำน่าน ครั้งที่ 7 ประจำปีงบประมาณ 2559	115	90	205	56.1	43.9	100
โครงการศรีสุชนาฏกรรมลำน้ำน่าน ครั้งที่ 8 “สมเด็จพระนเรศวรมหาราช จอมราชันคู่แผ่นดิน” ประจำปีงบประมาณ 2560	89	116	205	43.4	56.6	100
โครงการแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรม ระหว่างประเทศและภายในประเทศ ประจำปีงบประมาณ 2558	29	176	205	14.1	85.9	100
กิจกรรมโครงการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมร่วมงานนิทรรศการ นครศรีธรรมราชและการแสดง มหกรรม ศิลปวัฒนธรรม 4 ภาค งาน ลากพระ (ประจำปี 2558) ประจำปีงบประมาณ 2559	37	168	205	18.0	82.0	100
กิจกรรม งานเทศกาลโคราช ศิลปะ และวัฒนธรรมนานาชาติ ประจำปีงบประมาณ 2559	32	173	205	15.6	84.4	100
กิจกรรม งานช่วงวัฒนธรรมสร้างสรรค์ ภูมิปัญญา พัฒนาสุนทรียภาพในมิติ ทางวัฒนธรรม ประจำปี 2559 “เรียนรู้อดีต สืบสานปัจจุบัน เพื่อสร้างสรรค์สู่อนาคต” ประจำปีงบประมาณ 2559	31	174	205	15.1	84.9	100
โครงการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ประจำปีงบประมาณ 2560	44	161	205	21.5	78.5	100

กิจกรรมหล่อเทียนพรรษา และถวาย เทียนพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2558	83	122	205	40.5	59.5	100
กิจกรรมหล่อเทียนพรรษาและ กิจกรรมถวายเทียนพรรษา ประจำปี งบประมาณ 2559	93	112	205	45.4	54.6	100
กิจกรรมหล่อเทียนพรรษา และถวาย เทียนพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2560	73	132	205	35.6	64.4	100
กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาล เข้าพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2558	65	140	205	31.7	68.3	100
กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาล เข้าพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2559	78	127	205	38.0	62.0	100
กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาล เข้าพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2560	79	126	205	38.5	61.5	100
กิจกรรมทอดกฐินสามัคคี ประจำปี งบประมาณ 2558	48	157	205	23.4	76.6	100
กิจกรรมทอดกฐินสามัคคี ประจำปี งบประมาณ 2559	65	140	205	31.7	68.3	100
กิจกรรมตักบาตรพระเดินริมน้ำ น่าน ประจำปีงบประมาณ 2558	61	144	205	29.8	70.2	100
กิจกรรมตักบาตรพระเดินหน ประจำปี งบประมาณ 2559	68	137	205	33.2	66.8	100
กิจกรรมบรรพชาอุปสมบทหมู่ถวาย เป็นพระราชกุศล ประจำปี งบประมาณ 2560	81	124	205	39.5	60.5	100
กิจกรรมเสริมสร้างทักษะทางปัญญา พัฒนาสู่ความเป็นผู้นำ (ผู้บริหาร/ บุคลากร) ประจำปีงบประมาณ 2558	32	173	205	15.6	84.4	100
กิจกรรมเสริมสร้างทักษะทางปัญญา	34	171	205	16.6	83.4	100

พัฒนาสู่ความเป็นผู้นำ (นักศึกษา) ประจำปีงบประมาณ 2558						
กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากร (ผู้บริหาร/บุคลากร) ประจำปี งบประมาณ 2559	44	161	205	21.5	78.5	100
กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากร (นักศึกษา) ประจำปีงบประมาณ 2559	36	169	205	17.6	82.4	100
กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้หลักศาสน พิธีในวิถีสังคมไทย ประจำปี งบประมาณ 2559	43	162	205	21.0	79.0	100
โครงการบูรณาการศิลปวัฒนธรรม และเชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น ประจำปี งบประมาณ 2559	37	168	205	18.0	82.0	100
โครงการบูรณาการศิลปวัฒนธรรม และเชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น ประจำปี งบประมาณ 2560	37	168	205	18.0	82.0	100
กิจกรรมพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่การ ต่อยอดเชิงพาณิชย์ ประจำปี งบประมาณ 2560	33	172	205	16.1	83.9	100

จากตารางที่ 12 ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมการเผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรมเคยมีผู้เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด ได้แก่ โครงการศรีสุชนาฏกรรมล้านน่าน ครั้งที่ 7 ประจำปีงบประมาณ 2559 มีผู้เคยร่วมโครงการจำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 56.1 และมีผู้ไม่เคยร่วมโครงการจำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 43.9 ซึ่งเป็นโครงการเดียวที่มีผู้เคยเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าผู้ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม และกิจกรรมที่มีผู้เคยร่วมกิจกรรมน้อยที่สุด คือ โครงการแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมระหว่างประเทศและภายในประเทศ ประจำปีงบประมาณ 2558 มีผู้เคยร่วมโครงการจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 14.1 และมีผู้ไม่เคยร่วมโครงการจำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 85.9

2.3 ประเมินการรับรู้ของผู้เคยเข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการรับรู้ต่ออาการสัมผัสของผู้เข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

การรับรู้	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
การประชาสัมพันธ์การเข้าร่วมกิจกรรม ใช้สื่อ หรือช่องทางต่าง ๆ อย่างเหมาะสม	3.90	.807	มาก
รูปแบบการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับผู้เข้าร่วมกิจกรรม	3.98	.757	มาก
มีความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมที่ท่านเข้าร่วมงานอย่างชัดเจน	3.96	.723	มาก
ได้รับความรู้และประสบการณ์จากกิจกรรมที่ท่านเข้าร่วมตามความคาดหวัง	3.91	.765	มาก
ความประทับใจที่มีต่อกิจกรรมที่ท่านได้เข้าร่วม	3.96	.756	มาก
กิจกรรมมีความสอดคล้องกับความคิด ความเชื่อ และรสนิยมของท่าน	3.86	.805	มาก
รวม	3.93	0.769	มาก

จากตารางที่ 13 ผลการศึกษาพบว่าค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการรับรู้ต่ออาการสัมผัสของผู้เข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม มากที่สุดคือ รูปแบบการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับผู้เข้าร่วมกิจกรรม ($\bar{X} = 3.98$) น้อยที่สุดคือ กิจกรรมมีความสอดคล้องกับความคิด ความเชื่อ และรสนิยมของท่าน ($\bar{X} = 3.86$)

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการรับรู้ต่อการแปลความจากอาการ ของผู้เข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

การรับรู้	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
กิจกรรมช่วยกระตุ้นให้ท่านมีความสนใจในการมีส่วนร่วม ส่งเสริม สนับสนุน ในศิลปวัฒนธรรมไทย	3.90	.886	มาก
กิจกรรมทำให้ท่านเห็นความสำคัญและคุณค่าในศิลปวัฒนธรรมไทย	4.04	.794	มาก
กิจกรรมทำให้ท่านเกิดความรักและหวงแหนในศิลปวัฒนธรรมไทย	4.00	.807	มาก
กิจกรรมทำให้ท่านมีทัศนคติที่ดีต่อศิลปวัฒนธรรม	4.09	.800	มาก
รวม	4.00	0.821	มาก

จากตารางที่ 14 ผลการศึกษาพบว่าค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการรับรู้ต่อการแปลความจากอาการ ของผู้เคยร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม มากที่สุดคือ กิจกรรมทำให้ท่านมีทัศนคติที่ดีต่อศิลปวัฒนธรรม($\bar{X} = 4.09$) น้อยที่สุดคือ กิจกรรมช่วยกระตุ้นให้ท่านมีความสนใจในการมีส่วนร่วม ส่งเสริมสนับสนุน ในศิลปวัฒนธรรมไทย ($\bar{X} = 3.90$)

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการรับรู้ต่อความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมของผู้เคยร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

การรับรู้	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
ความรู้และประสบการณ์เดิมทำให้ท่านต้องการเข้าร่วมกิจกรรม	3.92	.821	มาก
ความรู้และประสบการณ์เดิมทำให้เกิดความเข้าใจและรับรู้ต่อกิจกรรมได้เป็นอย่างดี	4.03	.720	มาก
ความรู้และประสบการณ์เดิมทำให้ท่านมีความสนใจในการมีส่วนร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป	4.00	.764	มาก
ประสบการณ์เดิมทำให้ท่านต้องการให้มีการจัดกิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง	4.00	.764	มาก
ความรู้และประสบการณ์เดิมทำให้ท่านพบว่า ควรมีการปรับปรุงกิจกรรมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น	3.63	.857	มาก
รวม	3.92	0.785	มาก

จากตารางที่ 15 ผลการศึกษาพบว่าค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานการรับรู้ต่อความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมของผู้เคยร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม มากที่สุดคือ ความรู้และประสบการณ์เดิมทำให้เกิดความเข้าใจและรับรู้ต่อกิจกรรมได้เป็นอย่างดี ($\bar{X} = 4.03$) น้อยที่สุดคือ ความรู้และประสบการณ์เดิมทำให้ท่านพบว่า ควรมีการปรับปรุงกิจกรรมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 3.63$)

3. แนวทางการพัฒนากิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

จากการศึกษาการประเมินความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในระยะปีงบประมาณ 2558 - 2560 พบว่าอยู่ในระดับดี - ดีมาก แสดงให้เห็นถึงการให้บริการด้านกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมในเชิงบวก อย่างไรก็ตาม ความพึงพอใจของกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมในระหว่างปีงบประมาณ 2558 - 2560 มีระดับน้อยลง

อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นแนวทางการพัฒนากิจกรรมในส่วนนี้ คือการรักษามาตรฐานกิจกรรมที่มีอยู่เดิมคือในระดับที่ดีให้ดีขึ้น และพัฒนาให้ดีขึ้นต่อเนื่องอย่างยั่งยืน โดยสิ่งที่จะต้องมีการปรับปรุงพัฒนาเพิ่มเติม คือด้านการประชาสัมพันธ์ จึงควรมีการประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึง และมีรูปแบบที่หลากหลาย ทั้งในกลุ่มของบุคลากรภายในมหาวิทยาลัย หน่วยงานภายนอก และภาคประชาชน เช่น การทำป้ายประชาสัมพันธ์ที่ควรประชาสัมพันธ์ทั่วพื้นที่ในกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการให้เข้าร่วมกิจกรรม การทำประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อออนไลน์มีความรวดเร็ว ถูกต้อง การประชาสัมพันธ์ผ่านบุคลากรในหน่วยงานกับภายนอกสามารถให้ข้อมูลติดต่อ และให้ข้อมูลเพิ่มเติมจากกิจกรรมนั้น ๆ ได้ การใช้สถานที่ในการจัดกิจกรรมฯ เนื่องจากการจัดกิจกรรมในหน่วยงานหรือนอกหน่วยงานและเพื่อสังคม เป็นส่วนหนึ่งที่ต้องมีการคำนึงอย่างมาก กล่าวคือ สถานที่ควรรองรับผู้เข้าร่วมกิจกรรม สถานที่ความเหมาะสมกับรูปแบบกิจกรรม สิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ไฟฟ้า เครื่องปรับอากาศ โต๊ะ เก้าอี้ พื้นที่ในการทำกิจกรรม พื้นที่ในการให้บริการอาหาร อาหารว่างและเครื่องดื่ม ห้องน้ำสำหรับผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีความเพียงพอต่อผู้เข้าร่วมกิจกรรมหรือไม่ ตกแต่งสถานที่ต่าง ๆ รวมถึงการตรวจสอบหรือเตรียมความพร้อมของสถานที่ล่วงหน้า โดยเฉพาะสถานที่ที่อยู่นอกหน่วยงาน ซึ่งการใช้สถานที่ควรคำนึงด้านรูปแบบกิจกรรม และกลุ่มเป้าหมายที่เข้าร่วมกิจกรรมเป็นสิ่งสำคัญ และประการสุดท้ายคือ โสตทัศนูปกรณ์ ควรมีความพร้อมในการให้บริการ และมีความทันสมัย สามารถรองรับกับกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ทั้งในส่วนของโสตทัศนูปกรณ์ประเภทเครื่องเสียง โสตทัศนูปกรณ์ประเภทเครื่องฉาย โสตทัศนูปกรณ์ประเภทการรองรับ การบันทึก การจัดแสดงโสตทัศนูปกรณ์ประเภทอื่นๆ ตามสมัย (ดิจิทัล)

จากการศึกษาความคิดเห็นต่อการรับรู้กิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม พบว่ากิจกรรมที่มีผู้เข้าร่วมอย่างต่อเนื่องมากที่สุดเป็นกิจกรรมที่มีการจัดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะกิจกรรมศรีสุขนาฏกรรมล้านน่าน ประจำปีงบประมาณ 2558 – 2560 อย่างไรก็ตามกลับพบว่าสัดส่วนของผู้เข้าชมกับผู้ไม่เคยเข้าชมมีอัตราไม่แตกต่างกันมากนัก และกิจกรรมอื่น ๆ พบว่าร้อยละของบุคลากรในมหาวิทยาลัยผู้ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมมีมากกว่าผู้เข้าร่วมกิจกรรม แสดงให้เห็นถึงบุคลากรในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามเข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของสำนักศิลปะและวัฒนธรรมค่อนข้างน้อย ทั้งนี้อาจมีจากหลายปัจจัยที่ทำให้เกิดผลดังกล่าว อย่างไรก็ตามแนวทางในการพัฒนากิจกรรมเพื่อบุคลากรในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมฯ กับสำนักศิลปะและวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้น คือ การจัดกิจกรรมควรมุ่งเน้นกลุ่มเป้าหมายที่เป็นบุคลากรในมหาวิทยาลัยฯ มากยิ่งขึ้น และควรมีการจัดกิจกรรมให้หน่วยงานในมหาวิทยาลัยฯ ได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ สามารถเชื่อมโยงกิจกรรมหรือโครงการของหน่วยงานอื่นกับสำนักศิลปะและวัฒนธรรมร่วมกันได้ ในส่วนของกิจกรรมฯ พบว่ากิจกรรมที่มีการจัดอย่างต่อเนื่องจะได้รับความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากิจกรรมที่มีขึ้นใหม่หรือเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเป็นครั้งแรก ซึ่งหากพิจารณาแล้วมีรูปแบบกิจกรรมที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงจากเดิมมากนัก ทำให้ความพึงพอใจในกิจกรรมในระยะ 3 ปี ลดน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นแล้วหากยังคงมีการจัดกิจกรรมเดิมที่มีความต่อเนื่อง รูปแบบกิจกรรมควรมีการเพิ่มเติม เปลี่ยนแปลง สร้างสรรค์จากสิ่งที่เคยทำแล้วในปีก่อนหน้า และควรมีกิจกรรมใหม่เพิ่มขึ้นในรอบปีอย่างต่อเนื่อง ที่มีความหลากหลายจากกิจกรรมที่มีอยู่เดิม โดยเน้นการประชาสัมพันธ์ การนำเสนอกิจกรรมที่มีความน่าสนใจต่อกลุ่มเป้าหมายในกิจกรรมที่เกิดขึ้นใหม่ เพื่อให้บริการกิจกรรมด้านการเผยแพร่ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรมต่อบุคลากรในหน่วยงานมหาวิทยาลัยฯ

และหน่วยงานภายนอกทั้งภาครัฐและประชาชน อย่างครบถ้วน เหมาะสม และมีความหลากหลาย ในฐานะ
เป็นศูนย์การเรียนรู้ การบริการวิชาการ อนุรักษ์ ฟื้นฟู ทำนุบำรุง ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น
เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวนทั้งสิ้น 205 คน โดยวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในปี พ.ศ. 2558 - 2560 ศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามต่อกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในปี พ.ศ. 2558 - 2560 และเพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนา กิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย คือศึกษาโครงการประจำปีประมาณ พ.ศ. 2558 - 2560 ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จัดทำเครื่องมือวิจัย โดยแบบสอบถามความคิดเห็น การรับรู้กิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในระยะ 3 ปี วิเคราะห์ สังเคราะห์ ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาโครงการประจำปี พ.ศ. 2558 - 2560 ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม และผลจากแบบสอบถามความคิดเห็นการรับรู้กิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในระยะ 3 ปี เพื่อหาแนวทางการพัฒนา กิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม

สรุปผลการวิจัย

จากผลการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลสรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. กิจกรรมด้านการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ได้รับการประเมินผลความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 20 กิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 45.46 ของกิจกรรมทั้งหมด ระดับความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม ในระหว่างปีงบประมาณ 2558 - 2560 ลดลงจากปีงบประมาณ 2558 ค่าเฉลี่ยต่อปี 4.54 ในปีงบประมาณ 2559 มีค่าเฉลี่ยที่ 4.46 และปีงบประมาณ 2560 4.26 ตามลำดับ กิจกรรมที่ได้รับความพึงพอใจมากที่สุด คือ กิจกรรมเสริมสร้างทักษะทางปัญญาพัฒนาสู่ความเป็นผู้นำ (ผู้บริหาร/บุคลากร) ประจำปีงบประมาณ 2558 มีค่าเฉลี่ย 4.71 และกิจกรรมที่ได้รับความพึงพอใจน้อยที่สุดคือ กิจกรรมหล่อเทียนพรรษา และถวายเทียนพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2560 มีค่าเฉลี่ย 3.91 ความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมมากที่สุด คือ กิจกรรมสามารถเผยแพร่ชื่อเสียงของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีค่าเฉลี่ย 4.62 และความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมน้อยที่สุด คือ การประชาสัมพันธ์ทั่วถึง หลากหลายรูปแบบ มีค่าเฉลี่ยที่ 4.33

2. ความคิดเห็นต่อการรับรู้กิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม ลักษณะทางประชากรศาสตร์ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 67.3 มีช่วงอายุ 36 -70 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.8 มีรายได้อยู่ในช่วง 15,001-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 48.3 มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 92.2 และกิจกรรมที่มีผู้เคยร่วมกิจกรรมน้อยที่สุด คือ โครงการแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมระหว่างประเทศและภายในประเทศ ประจำปีงบประมาณ 2558 มีผู้เคยร่วมโครงการจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 14.1 และมีผู้ไม่เคยร่วมโครงการจำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 85.9 กิจกรรมการเผยแพร่ศิลปและวัฒนธรรมเคยมีผู้เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด ได้แก่ โครงการศรีสุชนาภกรรมลำน่าน ครั้งที่ 7 ประจำปีงบประมาณ 2559 คิดเป็นร้อยละ 56.1 ผลการศึกษาความคิดเห็นต่อการรับรู้ของผู้เข้าร่วมกิจกรรม ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้มากที่สุดคือ การแปลความจากอาการ กิจกรรมทำให้ท่านมีทัศนคติที่ดีต่อศิลปวัฒนธรรม โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.00$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D. = 0.821$) ในระดับที่มาก

3. แนวทางการพัฒนากิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ควรเป็นการพัฒนาที่มีความต่อเนื่องและมีความยั่งยืน ควรมีการพัฒนาด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านอาคารสถานที่ และด้านสื่อดิจิทัลให้มีความเหมาะสมกับผู้เข้าร่วมกิจกรรมและรูปแบบของกิจกรรม ควรมีการจัดกิจกรรมที่ให้บุคลากรในหน่วยงานมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมด้านการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมมากขึ้น

อภิปรายผล

ผลการศึกษาพบว่าความพึงพอใจของบุคลากรในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีความแตกต่างกันในแต่ละเพศ อายุ ระดับการศึกษา และรายได้ ตลอดจนประโยชน์ที่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมแต่ละคนจะได้รับ ซึ่งสอดคล้องแนวคิดของเจนิตาร์ รัชสิริโสภา ในการศึกษาความพึงพอใจและการใช้ประโยชน์ของผู้ชมแต่ละระดับที่มีต่อรายการส่งเสริมวัฒนธรรม พบว่าระดับความพึงพอใจและการใช้ประโยชน์จากรายการแต่ละรายการแตกต่างกัน โดยมีปัจจัยจากระดับการศึกษา อาชีพ อายุ รายได้ และประสบการณ์ ซึ่งปัจจัยดังกล่าวมีผลต่อการรับสารและเลือกรับสาร นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่าผู้เข้าร่วมกิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของสำนักศิลปะและวัฒนธรรมรับรู้ว่าการทำให้ผู้ร่วมมีทัศนคติที่ดีต่อศิลปวัฒนธรรมมากที่สุด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปิยะนันท์ ปุณณะโยไทย ที่มีการศึกษาพบว่า การรับรู้ต่อสื่อกิจกรรมมีความสัมพันธ์กับทัศนคติของผู้บริโภค

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการทำแบบสอบถามกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามทุกกิจกรรม ถึงแม้ว่าจะไม่มีกำหนดตัวชี้วัดการประเมินด้านความพึงพอใจของโครงการหรือกิจกรรมนั้น ๆ

2. ควรมีการศึกษาลักษณะเชิงคุณภาพมากขึ้น เพราะจะทำให้ได้ข้อมูลที่มีความละเอียดและมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น รวมถึงได้รับคำแนะนำติชมหรือความคิดเห็นใหม่ ๆ เพื่อนำมาปรับปรุง พัฒนา แก้ไข ให้ตรงจุด สอดคล้องกับความต้องการของหน่วยงานและเข้าร่วมกิจกรรมของสำนักศิลปะและวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กมลวัฒน์ ยะสารวรรณ. (2547). การรับรู้กฎระเบียบของพนักงานท่าเรือแหลมฉบัง. ชลบุรี. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กวิน วงศ์ลีดี และคณะ (2554). ความพึงพอใจ ด้านปัจจัยการตลาด ที่ทำให้นักท่องเที่ยวชาวอเมริกัน ตัดสินใจ ที่กลับมาเที่ยวประเทศไทยอีกครั้ง. วารสารวิจัยและพัฒนา ปีที่ 3 2554.
- กันยา สุวรรณแสง. (2542). จิตวิทยาทั่วไป. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: อักษรพิทยา.
- จุมพล หนิมพานิช. (2544). การจูงใจ หน่วยที่ 10 เอกสารสอนชุดวิชาองค์การและการจัดการ ฉบับปรับปรุง. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เจนิสตาร์ รักษ์สิริโสภา (2553). ความพึงพอใจและการใช้ประโยชน์ของผู้ชมแต่ละระดับที่มีต่อรายการส่งเสริมวัฒนธรรมไทย ทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารงานวัฒนธรรม วิทยาลัยนวัตกรรมการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชญชิตา คำมินเศก. (2553). การรับรู้สื่อรณรงค์ Quit Line 1600 สายเลิกบุหรี่และความคิดเห็นของข้าราชการ กองบัญชาการกองทัพไทย. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- ช่างกลาน เทศบาลนครเชียงใหม่. เชียงใหม่: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณรงค์ เส็งประชา. (2537). สังคมวิทยา. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานครพิมพ์.
- ณัฐวุฒิ ส่างงาม. (2554). การสร้างแบรนด์ด้วยการตลาดสีเขียวของกระดาศไอเดีย กรีน. กรุงเทพฯ: , มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
- ณัฐรุต นนทธิ. (2544). การรับรู้ในการดูแลอนามัยสิ่งแวดล้อมของนักเรียนประถมศึกษา. เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ดำรงค์ ฐานดี. (2543). มานุษยวิทยาเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ทิตยทยา หอมทรัพย์. (2538). ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาวะสุขภาพปัจจัยพื้นฐานกับ ความพร้อมในการดูแลตนเองของผู้ติดเชื้อโรคเอดส์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เทพพนม เมืองแมน และสวีน สุวรรณ. (2540). พฤติกรรมองค์การ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ธันยา พรหมบุรมย์ และ ดร.นฤมล กิมภากรณ์ (2558). ปัจจัยที่มีผลต่อประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ วัฒนธรรม และสุขภาพ ในกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 ของประเทศไทย: เชียงใหม่

- ลำพูน ลำปาง แม่ฮ่องสอน. วารสารการบริการและการท่องเที่ยวไทย ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน 2558).
- นพดล อินทร์จันทร์ และคณะ (2555). การสำรวจการจัดกิจกรรมและการให้บริการพื้นที่ทางวัฒนธรรม ด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สถาบันวัฒนธรรมและศิลปะ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บัณฑิต เผ่าวัฒนา. (2548). การมีส่วนร่วมของประชาชน ในการจัดการปัญหาน้ำเสียในคลองแม่ข่า ตำบล ช่างคลาน เทศบาลนครเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระเศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต. เชียงใหม่. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปณัสยา สิริรุ่งโรจน์กนก. (2559). พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการจัดการโลจิสติกส์การท่องเที่ยว กรณีศึกษา ตลาดน้ำ อัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม. วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน. คณะโลจิสติกส์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ปณณวัชร พ็ชรวัลย์. (2558). ความพึงพอใจต่อคุณภาพการบริการ และการรับรู้ภาพลักษณ์ธนาคาร เฉพาะกิจ ที่ส่งผลต่อความภักดีในการใช้บริการของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร. ค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ปิยะนันท์ บุญฉะโยไทย. (2556). การรับรู้ และทัศนคติ ของผู้บริโภคต่อสื่อกิจกรรมการพัฒนอย่างยั่งยืน ของบริษัท ปูนซีเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน). กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- พัชรวัล พันธ์ศิลาโรจน์. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.
- พัชนี เขยจรรยา และคณะ. (2543). แนวคิดหลักนิเทศศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. คณะนิเทศศาสตร์.
- พิชญ์ สมพอง. (2529). สังคมวิทยาว่าด้วยการพัฒนา. กรุงเทพฯ: กิจจันทร์การพิมพ์.
- มนัสพงศ์ พัฒนาวิบูลย์. (2553). การรับรู้ข่าวสารและทัศนคติของประชาชนผู้รับบริการเกี่ยวกับภาพลักษณ์ ในการให้บริการของธนาคารสินเอเซีย จำกัด (มหาชน). กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- รัชยา กุลวานิชไชยนันท์. (2535). ความพึงพอใจของผู้ประกันตนต่อบริการทางการแพทย์ตาม นโยบาย ประกันสังคม: ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ประกันตนในเขตกรุงเทพมหานครและ ปริมณฑล. กรุงเทพฯ: สำนักงานประกันสังคม.
- รัชวลี วรภูติ. (2548). ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ราชบัณฑิตยสถาน. (2524). **พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒**, กรุงเทพฯ : นาน มีบุ๊คส์ พับลิเคชั่นส์.
- วัฒน์ะ วัฒนาพันธุ์, บุปผา วัฒนาพันธุ์ และสามรถ ศรีจำนง. (2544). **งานวิจัยศิลปะพื้นบ้านล้านนา : การเปลี่ยนแปลงเพื่อการดำรงอยู่**. เชียงใหม่. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิบูลย์ ลี้สุวรรณ. (2546). **ศิลปะชาวบ้าน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: อมรินทร์.
- วิทยากร เชียงกูล, (2527). **การพัฒนาเศรษฐกิจสังคมไทย : บทวิเคราะห์**. กรุงเทพมหานคร : ฉบับแกระ.
- สนธยา พลศรี. (2547). **ทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน**, พิมพ์ครั้งที่ ๕, กรุงเทพมหานคร : โอเดียน สโตร์)
- สุทธญาณ์ โอบอ้อม. (2558) **แนวทางการพัฒนา ศักยภาพบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตาม แนวพระพุทธรศาสนา**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- สุธาดา สนธิเวช. (2551). **ความพึงพอใจของพระสงฆ์ต่อการบริหารจัดการโรงพยาบาลสงฆ์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- สุพัตรา สุภาพ. (2546). **สังคมวิทยา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- Chaplin, J. P. (1985). *Dictionary of psychology*. New York: Laurel.
- Kotler, P. (2000). *Marketing management (10th ed.)*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Philips, G., & Hazlett, S. A. (1997). *The measurement of service: a new P-C-P attributes model, International Journal of Quality & Reliability*

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาดอนเมือง

แบบประเมินผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรื่อง แนวทางการพัฒนากิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม สำนักศิลปะและวัฒนธรรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

คำชี้แจง : แบบประเมินความเที่ยงตรง (IOC) ของเครื่องมือวิจัย เรื่อง แนวทางการพัฒนากิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรในการเข้าร่วมกิจกรรมเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม และเพื่อประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อคำถาม มีความเหมาะสมในการนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ซึ่งจะทำการประเมินทั้งหมด 3 ตอน โดยได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาความเที่ยงตรง ดังนี้

- +1 = แนใจว่าคำถามมีความเหมาะสม
 0 = ไม่แนใจว่าคำถามมีความเหมาะสมหรือไม่
 -1 = แนใจว่าคำถามไม่เหมาะสม

โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นว่าข้อความมีความสอดคล้องหรือถูกต้องเพียงใด

ข้อที่	ข้อคำถามในแบบสอบถาม	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		+1	0	-1	
ส่วนที่ 1	ปัจจัยด้านบุคคล				
1	เพศ				
	ชาย				
	หญิง				
2	อายุ				
	น้อยกว่า 25 ปี				
	25 – 30 ปี				
	31 – 35 ปี				
	31 – 35 ปี				
	41 - 45 ปี				
	46 - 50 ปี				
	51 – 55 ปี				
	มากกว่า 55 ปี				

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		+1	0	-1	
3	ระดับการศึกษา				
	มัธยมศึกษา				
	อนุปริญญา				
	ปริญญาตรี				
	สูงกว่าปริญญาตรี				
4	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน				
	ต่ำกว่า 5,000 บาท				
	5,000 – 10,000 บาท				
	10,001 – 15,000 บาท				
	15,001 – 20,000 บาท				
	20,001 – 25,000 บาท				
	มากกว่า 25,000 บาท				
5	หน่วยงาน				
	คณะครุศาสตร์				
	คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี				
	คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์				
	คณะวิทยาการจัดการ				
	คณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหาร				
	คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม				
	โครงการจัดตั้งคณะสังคมศาสตร์				
	โครงการจัดตั้งคณะสาธารณสุขศาสตร์				
	บัณฑิตวิทยาลัย				
	สำนักศิลปะและวัฒนธรรม				
	สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ				
	กองกลาง				
	กองนโยบายและแผน				

ข้อที่	ข้อความถามในแบบสอบถาม	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		+1	0	-1	
	กองบริการการศึกษา				
	กองพัฒนานักศึกษา				
	กองบริหารงานบุคคล				
	โครงการจัดตั้งศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ				
	โครงการจัดตั้งกองคลัง				
	โครงการจัดตั้งกองมาตรฐานวิชาการและประกันคุณภาพการศึกษา				
	โครงการจัดตั้งกองส่งเสริมและพัฒนาความเป็นเลิศทางด้านกีฬา				
	โครงการจัดตั้งสถาบันนานาชาติ				
	โครงการจัดตั้งสถาบันเศรษฐกิจพอเพียง				
ส่วนที่ 2	กิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม				
1	ท่านเคยร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามหรือไม่				
	เคย (ตอบข้อ 2)				
	ไม่เคย				
2	ท่านเคยร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม กิจกรรมใดบ้าง				
	กิจกรรมศรีสุชนาฏกรรมลำน้ำน่าน ครั้งที่ 6 ประจำปีงบประมาณ 2558				

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		+1	0	-1	
	กิจกรรมสืบสานประเพณีลอยกระทง “มนต์เสน่ห์แห่งสายน้ำ” ประจำปีงบประมาณ 2558				
	โครงการแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมระหว่างประเทศและภายในประเทศ ประจำปีงบประมาณ 2558				
	กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2558				
	กิจกรรมหล่อเทียนพรรษา และถวายเทียนพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2558				
	กิจกรรมตักบาตรพระเดินริมแม่น้ำน่าน ประจำปีงบประมาณ 2558				
	กิจกรรมทอดกฐินสามัคคี ประจำปีงบประมาณ 2558				
	กิจกรรมเสริมสร้างทักษะทางปัญญาพัฒนาสู่ความเป็นผู้นำ (ผู้บริหาร/บุคลากร) ประจำปีงบประมาณ 2558				
	กิจกรรมเสริมสร้างทักษะทางปัญญาพัฒนาสู่ความเป็นผู้นำ (นักศึกษา) ประจำปีงบประมาณ 2558				
	โครงการศรีสุชนาภกรรมถ่าน่าน ครั้งที่ 7 ประจำปีงบประมาณ 2559				
	โครงการบูรณาการศิลปวัฒนธรรมและเชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น ประจำปีงบประมาณ 2559				
	กิจกรรมโครงการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมร่วมงานนิทรรศการนครศรีธรรมราชและการแสดงมหรหรรรมศิลปวัฒนธรรม 4 ภาค งานลากพระ (ประจำปี 2558) ประจำปีงบประมาณ 2559				

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		+1	0	-1	
	กิจกรรมโครงการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม งานเทศกาลโคราช ศิลปะและวัฒนธรรมนานาชาติ ประจำปีงบประมาณ 2559				
	กิจกรรมโครงการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม งานช่วงวัฒนธรรมสร้างสรรค์ภูมิปัญญา พัฒนาสุนทรียภาพในมิติทางวัฒนธรรม ประจำปี 2559 “เรียนรู้อดีต สืบสานปัจจุบัน เพื่อสร้างสรรค์สู่อนาคต” ประจำปีงบประมาณ 2559				
	กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากร (ผู้บริหาร/บุคลากร) ประจำปีงบประมาณ 2559				
	กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากร (นักศึกษา) ประจำปีงบประมาณ 2559				
	กิจกรรมหล่อเทียนพรรษาและกิจกรรมถวายเทียนพรรษา ประจำปี 2559				
	กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2559				
	กิจกรรมตักบาตรพระเดินถนน ประจำปีงบประมาณ 2559				
	กิจกรรมทอดกฐินสามัคคี ประจำปีงบประมาณ 2559				
	กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้หลักศาสนพิธีในวิถีสังคมไทย ประจำปีงบประมาณ 2559				
	โครงการศรีสุชนาภูมกรรมล้านน่าน ครั้งที่ 8 “สมเด็จพระนเรศวรมหาราช จอมราชันคู่แผ่นดิน” ประจำปีงบประมาณ 2560				

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		+1	0	-1	
	โครงการบูรณาการศิลปวัฒนธรรมและเชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น ประจำปีงบประมาณ 2560				
	กิจกรรมหล่อเทียนพรรษา และถวายเทียนพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2560				
	กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2560				
	กิจกรรมทอดกฐิน ประจำปีงบประมาณ 2560				
	กิจกรรมวิปัสสนากรรมฐาน ประจำปีงบประมาณ 2560				
	กิจกรรมบรรพชาอุปสมบทหมู่ถวายเป็นพระราชกุศล ประจำปีงบประมาณ 2560				
	กิจกรรมพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่การต่อยอดเชิงพาณิชย์ ประจำปีงบประมาณ 2560				
ส่วนที่ 3	ระดับความคิดเห็นต่อการรับรู้กิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม				
1	อาการสัมผัส				
	ท่านได้ทราบข้อมูลการเข้าร่วมกิจกรรมจากประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อ หรือช่องทางต่าง ๆ อย่างเหมาะสม				
	รูปแบบการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับผู้เข้าร่วมกิจกรรม				
	ท่านมีความเข้าใจในรูปแบบกิจกรรมที่ถ่ายทอดได้อย่างชัดเจน				
	ท่านได้รับความรู้และประสบการณ์จากการร่วมกิจกรรมตามที่คาดหวัง				
	ท่านสามารถจดจำกิจกรรม เช่น ภาพ เสียง สี เสียง กิจกรรมการแสดง หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงกิจกรรมนั้น ๆ ได้				

ข้อที่	ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		+1	0	-1	
	กิจกรรมมีความสอดคล้องกับความคิด ความเชื่อ และรสนิยมของท่าน				
2	การแปลความหมายจากอาการ				
	กิจกรรมทำให้ท่านมีความสนใจในการมีส่วนร่วม ส่งเสริม สนับสนุน ในศิลปวัฒนธรรมไทย				
	กิจกรรมทำให้ท่านเห็นความสำคัญและคุณค่าในศิลปวัฒนธรรมไทย				
	กิจกรรมทำให้ท่านเกิดความรักและหวงแหนในศิลปวัฒนธรรมไทย				
	กิจกรรมทำให้ท่านมีทัศนคติที่ดีต่อศิลปวัฒนธรรม				
	กิจกรรมทำให้ท่านมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อศิลปวัฒนธรรม				
3	ความรู้เดิม/ประสบการณ์เดิม				
	ความรู้และประสบการณ์เดิมทำให้ท่านตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรม				
	ความรู้และประสบการณ์เดิมทำให้เกิดความเข้าใจและรับรู้ต่อกิจกรรมได้เป็นอย่างดี				
	ความรู้และประสบการณ์เดิมทำให้ท่านมีความสนใจในการมีส่วนร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป				
	ประสบการณ์เดิมทำให้ท่านต้องการให้มีการจัดกิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง				

ขอแสดงความขอบคุณอย่างยิ่ง

ลงชื่อ

(.....)

ผู้วิจัย

วันที่...../...../.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

วันที่...../...../.....

แบบสอบถาม

วิจัย เรื่อง : แนวทางการพัฒนากิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม สำนักศิลปะและวัฒนธรรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

คำชี้แจง : แบบสอบถามชุดนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเป็นข้อมูลในการสอบถามความคิดเห็นของบุคลากรในการเข้าร่วมกิจกรรมเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ซึ่งผลจากการสอบถามนี้จะไปพัฒนาปรับปรุงประสิทธิภาพการให้บริการกิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ส่วนที่ 1 ปัจจัยด้านบุคคล

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หรือเติมข้อความลงในช่องว่างให้ตรงตามความจริงที่สุด

1. เพศ

ชาย หญิง

2. อายุ

น้อยกว่า 25 ปี 25 – 30 ปี 31 – 35 ปี 36 - 40 ปี
 41 - 45 ปี 46 - 50 ปี 51 – 55 ปี มากกว่า 55 ปี

3. ระดับการศึกษา

มัธยมศึกษา อนุปริญญา ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี

4. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ต่ำกว่า 5,000 บาท 5,001– 10,000 บาท 10,001 – 15,000 บาท
 15,001 – 20,000 บาท 20,001 – 25,000 บาท มากกว่า 25,000 บาท

5. หน่วยงาน

คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
 คณะวิทยาการจัดการ คณะเทคโนโลยีการเกษตรและอาหาร คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
 โครงการจัดตั้งคณะสังคมศาสตร์ โครงการจัดตั้งคณะสาธารณสุขศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
 สำนักศิลปะและวัฒนธรรม สำนักวิทยาการจัดการและเทคโนโลยีสารสนเทศ
 กองกลาง กองนโยบายและแผน กองบริการการศึกษา
 กองพัฒนานักศึกษา กองบริหารงานบุคคล โครงการจัดตั้งกองคลัง
 โครงการจัดตั้งศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ โครงการจัดตั้งสถาบันนานาชาติ
 โครงการจัดตั้งกองมาตรฐานวิชาการและประกันคุณภาพการศึกษา
 โครงการจัดตั้งกองส่งเสริมและพัฒนาความเป็นเลิศทางด้านกีฬา
 โครงการจัดตั้งสถาบันเศรษฐกิจพอเพียง อื่นๆ

ส่วนที่ 2 กิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หรือเติมข้อความลงในช่องว่างให้ตรงตามความจริงที่สุด

1. ท่านเคยร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามหรือไม่

เคย (กรุณาตอบข้อ 2) ไม่เคย

2. ท่านเคยร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรม ของสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม กิจกรรมใดบ้าง (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

- กิจกรรมศรีสุชนาภูกรมลำน่าน ครั้งที่ 6 ประจำปีงบประมาณ 2558
- โครงการศรีสุชนาภูกรมลำน่าน ครั้งที่ 7 ประจำปีงบประมาณ 2559
- โครงการศรีสุชนาภูกรมลำน่าน ครั้งที่ 8 “สมเด็จพระนเรศวรมหาราช จอมราชันคู่แผ่นดิน” ประจำปีงบประมาณ 2560
- โครงการแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมระหว่างประเทศและภายในประเทศ ประจำปีงบประมาณ 2558
- กิจกรรมโครงการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมร่วมงานนิทรรศการนครศรีธรรมราชและการแสดงมหกรรมศิลปวัฒนธรรม 4 ภาค งานลากพระ (ประจำปี 2558) ประจำปีงบประมาณ 2559
- กิจกรรม งานเทศกาลโคราช ศิลปะและวัฒนธรรมนานาชาติ ประจำปีงบประมาณ 2559
- กิจกรรม งานช่วงวัฒนธรรมสร้างสรรค์ภูมิปัญญา พัฒนาสุนทรียภาพในมิติทางวัฒนธรรม ประจำปี 2559 “เรียนรู้อดีต สืบสานปัจจุบัน เพื่อสร้างสรรค์สู่ออนาคต” ประจำปีงบประมาณ 2559
- โครงการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ประจำปีงบประมาณ 2560
- กิจกรรมหล่อเทียนพรรษา และถวายเทียนพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2558
- กิจกรรมหล่อเทียนพรรษาและกิจกรรมถวายเทียนพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2559
- กิจกรรมหล่อเทียนพรรษา และถวายเทียนพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2560
- กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2558
- กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2559
- กิจกรรมทำบุญเนื่องในเทศกาลเข้าพรรษา ประจำปีงบประมาณ 2560
- กิจกรรมทอดกฐินสามัคคี ประจำปีงบประมาณ 2558
- กิจกรรมทอดกฐินสามัคคี ประจำปีงบประมาณ 2559
- กิจกรรมตักบาตรพระเดินริมแม่น้ำน่าน ประจำปีงบประมาณ 2558
- กิจกรรมตักบาตรพระเดินหน ประจำปีงบประมาณ 2559
- กิจกรรมบรรพชาอุปสมบทหมู่ถวายเป็นพระราชกุศล ประจำปีงบประมาณ 2560

- กิจกรรมเสริมสร้างทักษะทางปัญญาพัฒนาสู่ความเป็นผู้นำ (ผู้บริหาร/บุคลากร) ประจำปีงบประมาณ 2558
- กิจกรรมเสริมสร้างทักษะทางปัญญาพัฒนาสู่ความเป็นผู้นำ (นักศึกษา) ประจำปีงบประมาณ 2558
- กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากร (ผู้บริหาร/บุคลากร) ประจำปีงบประมาณ 2559
- กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคลากร (นักศึกษา) ประจำปีงบประมาณ 2559
- กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้หลักศาสนพิธีในวิถีสังคมไทย ประจำปีงบประมาณ 2559
- โครงการบูรณาการศิลปวัฒนธรรมและเชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น ประจำปีงบประมาณ 2559
- โครงการบูรณาการศิลปวัฒนธรรมและเชิดชูภูมิปัญญาท้องถิ่น ประจำปีงบประมาณ 2560
- กิจกรรมพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่การต่อยอดเชิงพาณิชย์ ประจำปีงบประมาณ 2560

ส่วนที่ 3 ระดับความคิดเห็นต่อการรับรู้กิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม

คำชี้แจง : โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างด้านขวามือ ตามความคิดเห็นของท่านที่มีต่อระดับการรับรู้ต่อกิจกรรมการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมในแต่ละข้อมากที่สุด โดยมีระดับคะแนน ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มาก
ระดับ 3	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	น้อย
ระดับ 1	หมายถึง	น้อยที่สุด

ข้อ	ประเมินการรับรู้	ระดับการรับรู้				
		มากที่สุด 5	มาก 4	ปาน กลาง 3	น้อย 2	น้อย ที่สุด 1
1	การประชาสัมพันธ์การเข้าร่วมกิจกรรม ใช้สื่อ หรือช่องทางต่าง ๆ อย่างเหมาะสม					
2	รูปแบบการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับผู้เข้าร่วมกิจกรรม					
3	มีความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมที่ท่านเข้าร่วมงานอย่างชัดเจน					

ข้อ	ประเมินการรับรู้	ระดับการรับรู้				
		มากที่สุด 5	มาก 4	ปาน กลาง 3	น้อย 2	น้อย ที่สุด 1
4	ได้รับความรู้และประสบการณ์จากกิจกรรมที่ท่านเข้าร่วมตามความคาดหวัง					
5	ความประทับใจที่มีต่อกิจกรรมที่ท่านได้เข้าร่วม					
6	กิจกรรมมีความสอดคล้องกับความคิด ความเชื่อ และรสนิยมของท่าน					
7	กิจกรรมช่วยกระตุ้นให้ท่านมีความสนใจในการมีส่วนร่วม ส่งเสริม สนับสนุน ในศิลปวัฒนธรรมไทย					
8	กิจกรรมทำให้ท่านเห็นความสำคัญและคุณค่าในศิลปวัฒนธรรมไทย					
9	กิจกรรมทำให้ท่านเกิดความรักและหวงแหนในศิลปวัฒนธรรมไทย					
10	กิจกรรมทำให้ท่านมีทัศนคติที่ดีต่อศิลปวัฒนธรรม					
11	ความรู้และประสบการณ์เดิมทำให้ท่านต้องการเข้าร่วมกิจกรรม					
12	ความรู้และประสบการณ์เดิมทำให้เกิดความเข้าใจและรับรู้ต่อกิจกรรมได้เป็นอย่างดี					
13	ความรู้และประสบการณ์เดิมทำให้ท่านมีความสนใจในการมีส่วนร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป					
14	ประสบการณ์เดิมทำให้ท่านต้องการให้มีการจัดกิจกรรมเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง					
15	ความรู้และประสบการณ์เดิมทำให้ท่านพบว่า ควรมีการปรับปรุงกิจกรรมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น					

ประวัติผู้วิจัย

- ชื่อ - สกุล : นางสาวพัชรารรณ บัวอ่วม
- อายุ : 29 ปี
- ตำแหน่ง : เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ระดับปฏิบัติการ
- ประวัติการศึกษา: ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาประวัติศาสตร์และการท่องเที่ยว (หลักสูตรคู่ขนาน)
มหาวิทยาลัยนเรศวร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ประวัติศาสตร์ศิลปะ มหาวิทยาลัยศิลปกร
- ประสบการณ์ทำงานวิจัยทางวัฒนธรรม :
วิจัยเรื่อง พระพุทธรูปสำริดสกุลช่างฝาง ในอำเภอฝางและอำเภอแม่สายจังหวัด
เชียงใหม่
- หน่วยงาน : สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
- สถานที่ติดต่อ : สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม 66 ถนนวังจันทร์
ต.ในเมือง อ.เมือง จ.พิษณุโลก 65000
- โทรศัพท์ : 055 230 596
- โทรศัพท์มือถือ : 084 046 0351